

u
r
n
i
c
a

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

SEMNALIZĂRILE NOULUI ASTRU

LUNA : — Auzi, mititelul, cum gungurește : spune desigur „ma-ma” în limba rusă !

Un student pe care-l cunosc

In cronica aceasta incerc să zugrăvesc
Un exemplar ce-apune pe cerul studentesc.
Prietenul de față e un ciudat amestic
De animal sălbatic și animal domestic,
Sălbatic, din motivul că e major, și-atunci
Nu mai e strâns în hamul paternelor porunci,
Domestic fiindcă totuși trăiește ca-nainte
Deci tot pe lângă casa aceluiași părinte.
Aceasta când se-ntimplă să n-aibă altă sursă,
Când nu prea joacă poker și nu posedă bursă.
In general băiatul cam pină-n sesiune
E-un om ca toată lumea. Considerațiune
Cistigă doar în clipa când, stînd într-o cămară
Și inhalînd știința cu fumul de țigară,
Devine pentru casă un zeu ne-ndurător
Ce-nregistrează tainic orice efect sonor.
O șoaptă declanșează cumplita lui minie,
Se umblă-n oîrfuri pînă și la bucătărie,
I se aduc ofrande cafelele amare,
Nu mai adorm părinții de frică-n dormitoare
Ca nu cumoa o boare de ton sforăitor
Să-mpiedice din lucru pe scumpul lor odor.
Iar el pe tomuri groase, plecîndu-se din șale
Lucrează cabalistic cu semne integrale,
Inalță macarale și schele iluzorii,
Grăbește diabolic, să nu-l apuce zorii,
Ca Faust își frămîntă substanța cenușie:
Va ști preodată totul? Ce mult e la chimie!
Ca Pithia prin fumul ultrastăruitor
Incearcă să lucreze și el la oîtor.
Dar Sfinxul (profesorul) păstrează-n el enigma
Mai grea ca teoria ecuațiilor în sigma...
Cu Euler și cu Cantor și totuși nu-i de-ajuns
Căci întrebării astea nu-i poate da răspuns,
Ș-ar da chiar lui Mefisto ca Faust dac-ar ști
Ce biletel minuscul va trage-a doua zi.

— Ce s-a întîmplat cu această casă?
— Ah! Cei de la etajul II au cumpărat mobilă nouă și a început să se umfle...

E p i g r a m e

VALENTIN VĂCARU
- Student -

Unor leneși

Lenea îți firească,
(Judecați un pic):
N-au lucrat nimic,
Ca să nu greșească!

Celor care stau în colț de stradă

La „Patria” în colț de stradă
Tot timpul liber și-l petreceți -
Măcar așa, prin bufonadă,
Drept „stilpii Patriei” să treceți!

Unui funcționar instabil

Veni, oidi, oici!
- Glorie trecută! -
Strănepotul astăzi
Veni... și se mută!

Strigătură

În biroul monoton
S-a-ngropat un agronom...
Nu mi-l deșteptați din somn
Că... iar dă un telefon!

TREI CEASURI RELE

— Ce ghinion, să fur marți și să mă judece vineri!

Desen de H. Guttman

VISUL LUI...

„PORUMBELUL”

Desen de Adrian Dragomirescu

După nr. 3 ar fi trebuit să urmeze nr. 4, dar fiindcă noi sintem împotriva șablonului am trecut de-a dreptul la nr. 5

MAXIMA NOASTRĂ:
„Nu ne țineți de vorbă,
avem mult de... vorbit!”

Claxonul

REDACTOR: I. AVIAN

Apare pînă se va găsi un critic care să-i vină de hac

REVISTĂ ILUSTRATĂ, DAR CARE APARE FĂRĂ FOTOGRAFII, DIN MOTIVE DE ECONOMIE. REDACȚIA NU RĂSPUNDE DE MATERIALELE NEPUBLICATE. CITEODATĂ NU RĂSPUNDE NICI DE CELE PUBLICATE.

INTIMPLĂRI DIN CAPITALĂ

Ieri, către orele 19, doi cetățeni originari din București s-au luat la bătaie, fără nici un motiv.

Ambițioși din cale afară, au început să-și care unul altuia pumni cu nemiluita.

Ce s-a petrecut în continuare

La un moment dat, unul din cei doi s-a prăbușit

sub ploaia de lovituri a celuilalt.

La fața locului s-a adunat o mare mulțime, dar nimeni nu a intervenit pentru a-i despărți.

Ce s-a stabilit

S-a stabilit că faptul de mai sus s-a petrecut ieri seară, în Sala Sporturilor, unde s-a desfășurat prima gală de box din sezonul de toamnă.

Deoarece în nr. 2 al „Claxonului” nu am răspuns tuturor cititorilor, dat fiind că mulți din ei nu ne-au întrebat nimic, în prezentul număr continuăm răspunsurile:

Poșta redacției

Student bulevardist. Articulat, cuvîntul „trib” se pronunță „tribul” și nu „tribunal”. „Tribunalul” nu vine de la „trib”, vine de la „agățat”.

Vinzător speriat. Din trei metri de stofă bine măsurată lese un costum de haine. Din 2,80 les 2-3 ani.

Naioul măcelar. Ați înțeles greșit: există carne calitatea I-a și a II-a și nicidecum clienți calitatea I-a și a II-a. Pentru toate categoriile de carne pedeapsa e aceeași. Pentru carnea de vițel nu există circumstanțe atenuante pe motiv că vițelul e minor, fiindcă pro-

cesul vi s-a întentat dumneavoastră, nu vițelului.

Sugestia dumneavoastră nu are șanse de reușită, întrucît cele două categorii de carne pe care le propuneți 1) carne pe sprinceană și 2) carne sustrasă, nu sint prevăzute în Stas.

Un curios. Povestea fără sfîrșit a construcției Teatrului „Constantin Nottara” de pe strada Sărindar din București nu se aseamănă cu povestea meșterului Manole spune că ce se clădea ziua, se dărima noaptea. La Teatrul „Nottara” nu se clădește nimic ziua așa că n-are ce să se dărime noaptea.

Asemănarea dintre starea actuală a acestei construcții și titlul piesei despre care amintim este cu totul intîmplătoare.

(N. R. E vorba de „Citadela sfărîmată”).

Scrittor nedreptătit. Ți-am citit pînea pe care o socotești excelentă. În scrisoare, dumneata imi mărturisești: „...vă dau cuvîntul meu de onoare că piesa am conceput-o și am scris-o absolut singur”.

E frumos din partea dumitale că nu arunci vina și pe alții... Nu cred că ministerul

Poșta culturală

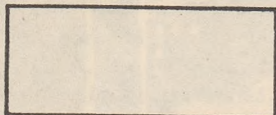
sau consiliul teatrului te-ar putea ajuta într-o măsură la refacerea piesei. Adre-sează-te mai curînd la cooperativa „Renovarea”.

Ion Pleșoiu. Poeziile dumneavoastră mi-au plăcut enorm. Se vor publica, dar vă rog să ne comunicați de urgență dacă le putem semna cu pseudonimul Gheorghe Topirceanu.

Epigramist F. F. Am primit epigramele dumneavoastră. Vă rugăm să ne expediați „recomandat expres” și poantele, altfel e imposibil să ne dăm părerea.

Colțul umoristic
Ne-am răzgîndit. Colțul umoristic nu mai apare, pentru a nu face opinie separată de restul revistei.

INSTANTANEI

Fotografia de mai sus reprezintă pe cetățeanul Valeriu Baraboi în momentul în care acesta traversează strada nereglementar, stopul fiind pe roșu. Nedisciplinatul cetățean e gata-gata să fie doborît de un camion în plină viteză.

În fotografie nu-l puteți vedea pe respectivul ple-ton, deoarece, cuprîns de spaimă, el s-a făcut alb ca varul.

Informații

Biroul de votaj C.F.R., în dorința de a deservi cit mai bine publicul călător, a hotărît să nu mai elibereze la trenurile accelerate decît două tichete pe un singur loc.

În ceea ce privește sugestiile călătorilor de a se elibera numai cite un tichet pentru fiecare loc, cei în drept au refuzat acest lucru, deoarece sint împotriva comodității mic burgheze.

Cîțiva funcționari ai I.L.L.-ului au propus ca pe lîngă această instituție să ia ființă următoarele servicii: serviciul „Nu se poate” cu cele două secții: secția „Se amină” și secția „Vom vedea”. Pe lîngă secția „Vom vedea” vor funcționa două subsecții: subsecția „Greutăți obiective” și subsecția „Nu-l trecut în plan”. Al doilea serviciu, se va numi „Mai treceți pe la noi” și va fi alcătuit din două secții: secția „Las-o baltă” și secția „Mîșcă din urechi”.

Sint speranțe că noua organizare propusă să fie respinsă. Sperăm să nu fie... de doi bani speranță.

TELEFOANE

de primă urgență

- 0.4 Administrația P.T.T. Răspunde fără să sune.
- 0.3 Informații. Sună fără să răspundă.
- 0.9 Interurban.
- 0.7 Internațional.
- 0.20 Inter-sîngă.
- 0.2 Deranjamente.
- 0.0 Tot pentru deranjamente.
- 7.79.07 Aragrez.
- 6.21.42 Numerele cu care am cîștigat la Loto.

Din maximele lui Farafanțucu

După aprecierea mea, la premisse Pronosport oferite buletinelor fără nici un rezultat exact, premiul I ar trebui oferit Institutului meteorologic, fiindcă nu are nici un buletin exact.

Se spune că Diogene locuia într-un butoi.

Și atunci în ce-și pregătea murăturile pentru larnă?

Nu e just ca la o piesă în trei acte să se facă pauză numai după actul I și II, iar după cel de al III-lea, nu.

Dacă omul gospodar își pregătește vara sanie și iarna căruță, mă întreb ce-și mai pregătește larna următoare.

Am intrat deunăzi la un frizer, m-am așezat pe scaun în fața oglinzii și i-am spus: aranjează-mi freza. Apoi am plătit și am plecat. Pe urmă am ris trei zile, ce păcăleală zdravănă i-am tras, fiindcă sint chel.

Dacă luna e întreagă, i se spune lună plină. Și dacă e pe jumătate, cum i se spune? Chenzină?

Într-o anumită problemă n-am ajuns încă la o concluzie definitivă: Dacă plouă într-un cazan cu apă, ce se întîmplă? Apa udă ploaia sau ploaia udă apa?

Eu trăiesc pe picior mare, fiindcă nu găsesc pantofi numărul 39.

Reclame

A venit toamna. Plouă! Procurați-vă din timp costume de plajă pentru vară de la magazinele de specialitate bine aprovizionate cu ultimele modele.

Pentru sezonul de toamnă consumați deliciosul antinevralgic „Cif”. Transpirație garantată; mai ceva decît în sălile cu aer condiționat...

O veste bună! Cetățeni! Puteți avea guturai fără grijă! Magazinul „Victoria” a pus în vânzare un bogat sortiment de batiste. Culori variate care se asortează la orice guturai.

Doamnelor! Salonul de coafură „Model” execută electric onorata clientelă, cu permanente. Personal de specialitate. Arsuri ireproșabile.

Doamnelor! Magazinul „Ferometal” a pus în vânzare un variat sortiment

de oale, tigăi și castroane, foarte practice pentru gospodărie și palarii de seară.

Atențiune! Tesătoria de mătase „Ilie Pîntilie” aduce la cunoștință celor interesați că cravate „gris-argente” se pot obține numai pe bază de inscrieri. Cei care doresc o asemenea cravată vor prezenta Buletinul de populație, dovadă că au satisfăcut serviciul militar, dovadă de răminere în Capitală, o recomandare de la serviciu, o recomandare de la responsabilul străzii că merită o astfel de cravată și un certificat legalizat din partea rudelor, că în respectiva familie nu mai posedă nimeni o cravată „gris-argente”!

Pentru celelalte sorturi de cravate nu e nevoie de nici o formalitate, ele găsindu-se pe piață în cantități considerabile.

DIVERSE

Azi dimineață, tovarășul Șablon Demagogiu a ținut un emoționant discurs în cadrul instituției în care activează. El și-a început discursul astfel:

- Fraților!
Iar în încheiere dînsul a spus:

- Măi frate!
La gustarea care a urmat, Șablon Demagogiu a ridicat paharul, toastînd: - Fraților, măi frate!
Apoi toți salariații au plecat la muncile lor, iar Șablon Demagogiu s-a învîltit pentru două zile, măi frate.

O lună care va dura veșnic!

Desen de Briss

VALERIU CORNEA

PANTOFII DIRECTORULUI

Nevastă-mea spune că n-am nici o treabă, de vreme ce mi arde să mă țin de fleacuri. Dar ce fel de fleacuri sînt astea care te seacă la inimă și te fac să scoți limba de un cot?

Intru în magazinul de încălțăminte și cer o pereche de pantofi 42. Nu, să nu vă închipuiți că vinzătorul îmi spune că n-are. Are și 40, și 41, și 42, are tot ce vreți. Numai pe 42-ul meu nu-l are. Cum adică? Vă mirați? Păi e cît se poate de simplu. 42-ul lui e 42 pe lungime. Foarte bun. Nu bate la virfuri. Dar pe grosimea piciorului... e 41. Iac-așa. 42 de la nord la sud, 41 de la est la vest. Incolo, pantoful e superb.

Cum dau să fac un pas, îmi vine să urlu. Incerc altă pereche, și altă pereche, și altă pereche... aș! Măsură intermediară nu găsec.

- Purtați ciorapi prea groși! remarcă vinzătorul.

O trimit pe nevastă-mea la raionul de galanterie să-mi aducă ciorapi subțiri, dar nici așa nu merge. Propun să încerc cu piciorul gol, dar vinzătorul se împotrivesc: nu e frumos. Pînă la urmă, recunoaște: ca lapoadele fabricii poartă toată

vina. Să-mi dea un număr mai mare și se aranjează. Fie!

43 e tocmai bun pe grosime și, cu toate că-mi intră două degete de la mînă între călcii și ștaif, sînt nevoit să recunosc că în viața mea n-am purtat pantof mai comod și mai elegant.

- La o adică, puneți niște vată la virfuri! recomandă vinzătorul.

Just! O trimit pe nevastă-mea la raionul de drogherie și pun vată între virful degetelor și bombeu. Dau să circul, dar se petrece un fenomen ciudat: degetele rămîn în pantofi, dar călcitele o pornesc razna, în sus, și iată eleganta mea încălțăminte transformată în pa-puci.

- Totuși prea mare?

- Nu. Totuși prea tare!

Vinzătorul se uită la mine, perplex. Nevastă-mea îmi șoptește că sînt un client imposibil. Mă explic: nu se îndoaie talpa la mers.

- Din cauză că pantoful e nou! justifică vinzătorul.

- Și crezi că dacă o să-l țin trei luni în dulap o să se învechească și o să se îndoaie talpa? întreb.

Nu. Cîcă trei luni trebuie

să-l port, nu să-l țin; altfel tot papuc rămîne. Branțul e de vină.

- Ba fabrica! spun.

- Ba branțul! insistă el. Statul prevede branț de lemn și lemnul... nu e așa de flexibil, uneori.

Nu e așa de flexibil, observați? Talpa nu se doare nici atîtica și asta se numește că nu e așa de flexibil!

- Suflați puțin! mă sfătuiește vinzătorul.

- Și dacă suflu se transformă lemnul în talpă?

- Păi, n-ați observat că dacă suflă vîntul se doare pînă și copacii?

Genială idee. Ies din magazin în chip de vînt, cu nevasta de braț... și suflu. Suflu pe nări, pe gură, șuier, încerc să fac pe vijelia - aș! Talpa nu se doare, în schimb simt că mi se aprind călcitele. Nu, nu după nevastă-mea! După nevastă-mea mi s-au aprins călcitele acu' 15 ani, cînd era domnișoară și cînd încă nu învățase să-mi facă morală la tirguit. Acum mi se aprind călcitele după... 15 pași.

- Lasă, dragă - îmi spune ea - așa e o talpă nouă. Arde la început, pe urmă se lasă!

- Ce să se lase, frate, nu vezi?

BORIS EGOROV

Trad. de A. NISTOR
(din „Krokodil“)

O persoană puțin competentă în arta muzicii vocale a fost întrebată:

- Ce este un solist?

- Solist, - urmă răspunsul, - se numește acela care poate să strige mai tare decît restul corului.

Recent, a apărut în ziarul „American Mercury” un articol al general-locotenentului John O'Daniel, fost atașat militar pe lângă legația S. U. A. de la Moscova. Ex-atașatul și-a început articolul prin a arăta cititorilor, fără falsă modestie, neîntrecutul lui orizont de vederi, precum și profunzimea cunoștințelor sale.

- Eu am avut posibilitatea să observ viața din Uniunea Sovietică și să studiez comunismul... Eu am citit zeci de cărți despre Rusia... Eu am discutat cu doi generali ai Armatei Roșii de pe lângă Ministerul de Externe rus... Eu am citit multe articole despre intențiile Uniunii Sovietice. Eu am stat de vorbă cu corespondentul agenției Associated Press, Eddy Gillemorom, care a fost la Moscova în timpul celui de al doilea război mondial... Eu am văzut... Eu știu... Eu... Eu... Eu...

Cu cît suflu mai tare, cu atît mai rău se-ncinge!

- Ah, iată ce-nseamnă să nu te pricepi la gospodărie! exclamă ea.

- Legătura dintre nefertcitele mele picioare și priceperea la gospodărie mi se pare la fel de șubredă ca legătura dintre tehnicienii fabricii de încălțăminte și confortul ortopedic al cetățenilor!

- Tot pentru că nu te pricepi la gospodărie! replică ea eu tarte. Tehnicienii fabricii tale de încălțăminte seamănă cu bucătăreasa care face de mîncare pentru alții; bucătăreasa își gătește... separat! Cît despre focul din călcite, de ce suflă așa, o mule? Nu știi că focul se-ncinge la suflat?

N-am mai suflat. În schimb, pe o străduță doarnică, mi-am scos pantofii noi și i-am reînălțat pe cei vechi. Cu acest

TEORETICIANUL O'DANIEL

Ce l-a făcut oare pe onorabilul general să înceapă dintr-o dată a face o reclamă atât de deșăntată erudiției și amplelor sale cunoștințe în materie?

După cum se vede, John O'Daniel s-a hotărât să se încadreze în mod activ în corul antisovietic. Dar intenția lui nu era să devină un țircovnic de rind. Pe O'Daniel l-a mușcat ambiția de a apărea ca solist - de a striga mai tare decît toți. A vrut, chipurile, să demonstreze că el cunoaște mai bine decît toți ceilalți ce înseamnă comunismul și cum trebuie să lupti împotriva lui.

- Ascultați-mă pe mine! - începe eruditul general și glasul lui capătă o intonație sinistră, tragică, mefistofelică. Dacă nu ne vom îmbunătăți metodele de a duce războiul rece, America va pieri! Nu vom putea rezista comunismului! Totul se va prăbuși și va intra în pămint!

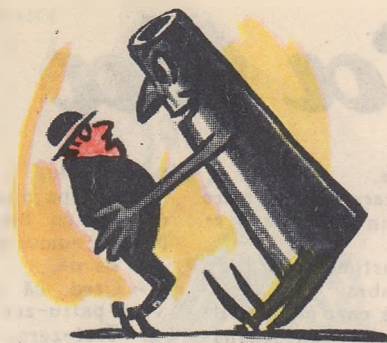
Din acestea reiese că numai și numai O'Daniel poate să salveze biata sa patrie. Să fie oare cu puțință ca bravii flăcăi din Departamentul de Stat și din serviciul de spionaj al lui Allan Dulles, precum și cei de la „Vocea Americii” să nu se priceapă cum să apere S. U. A. de „atacurile comunismului?” După părerea lui O'Daniel, toți aceștia nu se pricep să apere interesele S.U.A.

Marea descoperire a ex-atașatului constă în aceea că comuniștii se sprijină, chipurile, în politica lor internă și externă nu pe in-

văătura lui Marx și Lenin, ci pe cele „nouă principii clasice ale războiului adevărat” ale generalului prusac Clausewitz: scop, simplitate, conducere unică, ofensivă, manevră, masă, economie de forțe, surprindere, securitate.

- Aveți nevoie de dovezi? - întreabă O'Daniel. Poftiți. Eu pot să explic orice pas al rușilor, sprijinindu-mă pe descoperirea mea universală. Ei bine! Să vă dau un exemplu: rușii spun că sînt pentru întărirea păcii. Știți ce înseamnă asta? Principiul nr. 5 - manevră. În realitate ei nu se gîndesc la altceva decît cum ar putea să ne înghită. Este adevărat că ziarele lor nu scriu nimic cu privire la pregătirea vreunei asemenea agresiuni. N-am văzut în presa sovietică nici un articol care să cheme la un atac împotriva S. U. A. Pe mine însă nu mă poate înșela nimeni! Aci se aplică principiul nr. 8. Ei vor să ne atace prin surprindere. Mi se poate obiecta că rușii „chipurile” au o comportare pașnică. Aceasta înseamnă însă că și economisesc forțele în vederea unei lovituri ulterioare. Principiul nr. 7. Și așa mai departe...

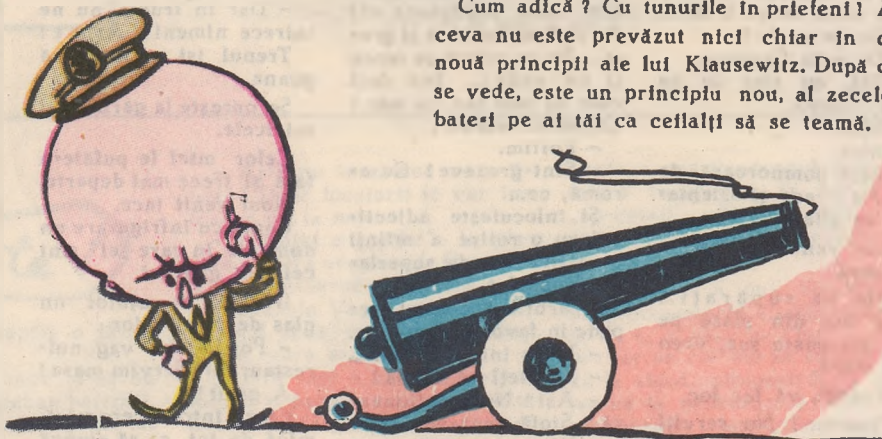
În general, pentru O'Daniel apare clar ce

anume este comunismul. Dar cum trebuie să te lupți cu el? Cu ajutorul aceluiași principii ale lui Clausewitz - răspunde O'Daniel. Dar dacă noi însă nu ne vom ține de aceste principii logice și sănătoase de ducere a războiului... șansele noastre de a putea rezista împotriva atacului Uniunii Sovietice devin minime.

Și O'Daniel își termină articolul într-un mod cu totul surprinzător: „Trebuie să ne folosim toate tunurile în lupta cu artilleria inamicului - propaganda sovietică - și să le îndreptăm nu numai spre inima Uniunii Sovietice, ci, de asemenea, și asupra țărilor amice nouă”.

Cum adică? Cu tunurile în prieteni! Așa ceva nu este prevăzut nici chiar în cele nouă principii ale lui Clausewitz. După cum se vede, este un principiu nou, al zecelea: bate-i pe ai tăi ca ceilalți să se teamă.

prilej am constatat că ștaiful prea înalt mă rosesse sub gleznă. Am tras-o pe nevastă-mea înapoi la magazin, făcîndu-mă că nu simt usturimi.

- Ne pare rău, dar nu putem schimba un pantof purtat, răspunde vânzătorul ațerat, uitînd că numai cu un sfert de oră mai înainte fusese deosebit de gentil.

- Aștia sînt pantofi? Țip. Aștea sînt instrumente de tortură!

- Raionul de instrumente? E-tajul II, cum coboriți din lift pe dreapta!

Mă încing din nou, de astă dată fără ajutorul pantofilor. Desfac pachetul, caut marca fabricii, caut o carte de telefon, caut adresa, pornesc să-i caut pe „închizitori”. Pe nevastă-mea o pierd pe drum. Jură că niciodată nu mai însoțește la tirgulă un om atât de cusurgiu și pus pe harță. Printre altele se dă pe ea ca exemplu: pentru frumusețe trebuie să suferi ci-teodată (și-și smucește centura elastică, discret) - apoi se duce acasă să-și vadă de ale gospodăriei. Cum mie nu-mi arde de frumusețe îmi urmez împetuoașa goană către fabrică.

Cînd aude că vreau să fac o reclamă, portarul se uită la

mine ca la un nebul și mă sfătuiește să întocmesc o petiție. Cu chiu cu vai ajung la director, care are o mulțime de treburi, cu mult mai importante decît pantofii ce mi-a vîndut prin magazinul universal. În sfîrșit, lasă deoparte fiștile, graficele și proiectele, mă ascultă nedumerit, se uită la pantofii din cutie, cheamă pe inginer, cheamă pe tehnician, cheamă pe maestru, cheamă pe lucrător, se uită cu toții la pantofi, cheamă pe controlorul de calitate, cheamă pe magaziner, cheamă pe portar, se uită cu toții la pantofi, cheamă pe proiectant, pe meșterul cu prototipurile, iar se uită cu toții la pantofi, apoi hotărăsc:

- E cel mai bun pantof fabricat la noi! Calapodul e conform cu stasul! Deci, tovarășul are piciorul anormal.

- E cel mai flexibil branț! Așa scrie în stas și la mașina de încercat flexibilitatea a dat rezultate excelente!

- Da, dar eu nu merg cu mașina de încercat flexibilitatea! exclam. Eu merg cu picioarele!

- Fără îndoială că suferiți de platfus!

- Și la ștaif? strig.

- E un ștaif după tipar! Linie

clasică. Fără îndoială că aveți glezna prea jos, în vădită contradicție cu prevederile din stas.

I-am privit înspăimîntat. Cînd niște specialiști în picioare îți spun asemenea lucruri, precis că e caz de spital.

- Atunci... bilbil eu.

- Ce știm noi? Scrie la cartică atât și-atît? Atît și-atît croim, atît și-atît facem, atît și-atît trebuie să purtați! De picioarele dv. răspundeți persoanelor!

Mi-am privit picioarele, furios, hotărît să le aplic o sancțiune drastică. Auzi ce îndrăzneală din partea lor: să nu fie conforme cu stasul!

- Totuși, urmează specialistul fabricii, ca să vă mulțumim într-un fel, o să căutăm în magazine ceva potrivit cu inadapabilitatea dumneavoastră la linia ortopedică ideală. Acum citva timp, dintr-o nepermisă greșeală, s-au fabricat cîteva perechi de pantofi cu ștaif moale, cu branț de talpă, cu jumătăți de numere, etc. pe care, de rușine, nici nu le-am pus în comerț. Dacă dv. doriți așa ceva...

Disprețul din tonul specialistului m-a strivit mai rău ca pe-

rechea de pantofi stas din magazinul universal. Magazinerul a dat o fugă, s-a întors în trei minute, m-a ajutat să încalf perechea de greșeli și m-a măsurat cu dezgust cum încep să mă destind, să zimbesc și să răsufu ca pină la începutul aventurii mele.

- În regulă? m-a strivit din nou glasul specialistului.

- În regulă! am șoptit și m-am făcut mic-mitttel.

Dar tocmai pentru că mă făcusem mic-mitttel, am putut privi pe sub masă, la pantofii proprietarului glasului.

- Nu vă supărați - m-am pomenit spunînd - și dumneavoastră aveți picioare anormale?

- Cum? Ce? Pardon? A, te uita! la pantofii mei?

- Da, Parcă și dv. purtați o pereche de greșeli!

- Hm... Ehem... Păi, eu sînt un om activ, tovarășe! Eu umblu... circulo... Și apoi, ce ne mai ții din muncă? N-ai fost satisfăcut?

Ba am fost hipersatisfăcut. Am mers pînă acasă pe jos, de parcă aș fi avut arși la picioare. Strașnică gospodină, nevastă-mea! Cum spunea? Bucătăreasa care face de mîncare pentru alții...

Ca la noi!...

Noapte.
Tren care taie din mers
cimpia, în două părți e
gale.
Compartiment.
Penumbra.
Capete care moșăle rit-
mic, potrivit cu legăna-
rea vagonului.
- Bună seara!
Mormăit general, care
aduce a răspuns:
- 'nă seara!
- Vă rog... mai este
vreun loc liber?
- Aveți aici unul!
- 'țumesc! Ții! Teri-
bil de bine e să găsești
imediat loc, cind ai de
mers mult... Pot să pun
și bagajele sus?
- Poftim.
- Sinteți foarte inda-
toritor! Vă foarte mul-
țumesc!
- Pentru nimic.
- Nu, nu! Sinteți un om
foarte cumsecade!... Ehe!
Cum se cunoaște de la o
poștă omul de pe la noi...
- De pe unde?
- De prin Craiova.
- Păi, eu sint de pe
lingă Ploiești.
- Mda?
- Mda.
Tăcere somnoroasă de
o parte; rece și ostenta-
tivă de alta.
Noul venit se folește
pe bancă.
- Nu vă supărați!...
mi-aș lua din plasa pe
care am pus-o sus, vreo
două mere.
- Poftiți, vă fac loc.
- 'țumesc! Nu serviți
un măr?
- Nu măninc noaptea.
- Cu astea puteți să
faceți o excepție... Sint
grozave! Mere din reglu-
nea noastră! Și dv. aveți,
dar nu s ca pe la noi.
- Posibil!
Liniște.
Se consumă o pauză,
iar noul venit consumă
mere. Pe urmă deschide
un ziar, dar nu vede să
citească.

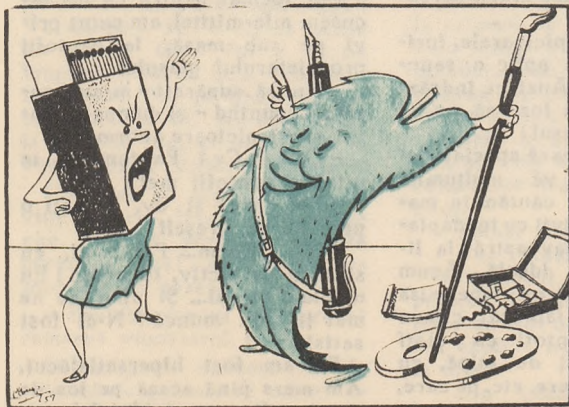
Intuneric.
- Echipa noastră a ju-
cat azi cu bucureștenii.
Nu știți cumva rezultatul?
- Ba da.
- Cred că o fi fost
vreo patru-zero.
- Trei-zero.
- Numai trei? Inseam-
nă că ăia au avut noroc...
Da-i bun și trei-zero!
Cine a arbitrat?
- Dumitrescu...
- Grozav arbitru Du-
mitrescu! Imparțial, atent
și sprinten... fuge pe tot
terenul... Dar nu știți
cine-a marcat pentru noi?
- Nimeni!
- Cum nimeni? Dar go-
lurile? Ce, au venit din
cer?
- Nu! De la bucureș-
teni.
- Cum? Au pierdut ai
noștri?
- Cu trei-zero.
- Asta-i cu Dumitrescu
ăsta! Intotdeauna pier-
dem cind arbitrează el!
Părtinitor, neatent și gre-
ot... Nu se mișcă pe teren
și nu vede!... Imi dați
vot să mai iau un măr?
Calmează nervii!
- Poftim.
- Sint grozave! Ce a-
romă, ce...
Și inlocuiește adjecti-
vul cu o rotire a minii
care ține loc de superla-
tivul absolut.
Și arbitrul e uitat re-
pede în favoarea merelor.
- M-aș intinde puțin...
- Scoateți-vă haina!
- Ași! Nu se sifonea-
ză! Stofă grozavă, deh!
- De unde este?
- Ce, nu se vede? De
pe la noi!
- Da? Dar în ce oraș
al regiunii Craiova se află
fabrica?
- Asta nu mai știu...
- Să vă spun eu.
- Ei!
- Arad.
- Zău?
- Zău!
- Mă rog... dar meri-
tul e-a! secției comer-

cială a Sfatului nostru
regional... Ei au adus-o
de acolo! Pricepeți, nu?
- Desigur!
- Avem o organizare
grozavă!
- Asta da.
- Nu știu dacă ați auzit
de Ionescu!
- Care Ionescu?
- De la Sfat... Om te-
ribil, deh! Deștept, ope-
rativ, excelent organiza-
tor! Se simte de la o
poștă craioveanul din el!
- Ce mai face? Nu
l-am mai văzut de mult...
- Pe cine?
- Pe Ionescu! Nu de
el vorbim?
- Cum? Vă cunoașteți?
- De micul copil.
- E?!
- Da! E de pe la noi,
dîn Boldești...
- Așa?
- Așa!
Iar se consumă mere.
Tot pentru calmare.
- Dar în fructe nu ne
intrece nimeni! Asta e!
Trenul își continuă
goana.
Se oprește la gările mai
măricele.
Celor mici le pufăie-n
față și trece mai departe.
Noul venit tace.
Caută cu infrigurare un
domeniu în care „ei” sint
cel mai grozavi!
Ii vine în ajutor un
glas de pe coridor:
- Poftiți la vagonul-
restaurant! Servim masa!
A găsit!
Face o introducere mică,
mică de tot, ca să ajungă
repede la temă!
- Asta-i masă? Ehe!
Să fi văzut crap ce mi-a
gătit ieri nevasta! Să te
lingi pe dește... Că femeii
gospodine ca pe la noi nu
mai găsești, deh! Și fru-
moase! Nu afli mai fru-
moase în toată țara... Com-
partimentul aprobă tacit;
asta nu-l mulțumește.
- Spui că-l știți pe Io-
nescu.
- Il știu.
- Se insoară săptămîna
viitoare... Dar să vezi fata!
Picic jos, d-le! Înaltă, bru-
netă, ochi verzi, frumoasă
harnică și cuminte! Ce,
mai! Și-a ales omul un
model de craioveancă, nu
alta!
- Și de ce și-a ales mo-
delul de craioveancă, din
altă parte?
- Cum adică?
- E constănțeancă.
- De unde știți?
- Păi eu le sint naș.
- Cum?!
- Naș. Mă duc dumi-
nica viitoare la nuntă!
- Nimic nu se poate
discuta cu d-ța, nene!
Dă-mi vot să mai iau
un măr!
- Poftim.
- 'țumesc. Cind ți s-o
face poftă de mere mai
grozave, să vii pe la noi...

Se simte plin-la d-ța, ce
parfum au?
- Adevărat!
Altă pauză, de aproxi-
mativ patru kilometri.
„Nașul” stă lingă fe-
reastră, privește afară.
- Plouă.
În sfîrșit, după atîtea
înfringeri, a găsit un do-
meniu în care verificarea
e mai grea, așa că se
grăbește:
- Asta-i ploaie? Ți-e
mai mare sila! Rece, mă-
runtă, te pătrunde, îți bi-
ciuiește fața, te îmbolnă-
vește, te omoară... brrrr!
Păi pe la noi, d-le, și
ploile sint altfel... nu ca
asta... brrrr! Și recolta de
fructe o strică...
Prin dreptul comparti-
mentului trece lanterna
controlorului:
- Piatra Olt, prima sta-
ție!
- Ia te uită! Nici n-am
băgat de seamă că am in-
trat în regiunea mea...
Se ridică și-și ia bagajele.

Cel dîn compartiment
își dau coate.
- Și cu ploaia cum ră-
mine?
- Ehe! Ploaie ca asta
mai zic și eu! Ți-e mai
mare dragul! Măruntă,
rece, îți mingie fața, te
invioarează, îți dă sănă-
tate, simți că trăiești! Și
recolta de fructe folo-
sește de pe urma ei!
De-ăia și avem mere ca
astea...
Fiindcă veni vorba...
- Da!...
- Lăsați-mi vă rog pla-
sa aici!
- Poftim?!
- Tot drumul ați min-
cat dîn merele mele! Pla-
sa dv. ați pus-o dîncolo,
lingă ușă...
Craioveanul c o b o a r ă
fără să mai dea „bună
seară”.
În bezna punctată de
semnalele luminoase, tre-
nul continuă să taie cim-
pia în două părți egale

Betele chibriturilor fabricate la Timișoara se aprind greu.

- Cum îndrăznești să te legi de betele mele?
- Ei și ce te aprinzi așa?
- Păi măcar așa, că altfel...

Desen de Al. Clenciu

GRAFICUL : — Ajutooor!

ANGELA CHIOARU

Rondel de toamnă

Toamna scutură covoare
Peste garduri, fără grabă;
Doar nu are altă treabă
Pin-o da prima ninsoare!

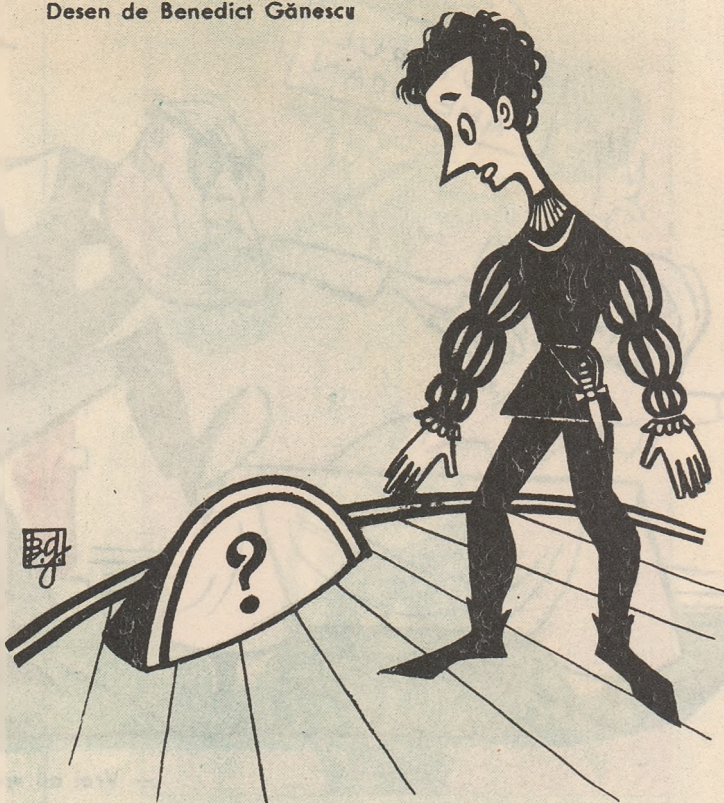
Lungă, despletită, slabă,
Ori că plouă, ori că't soare,
Toamna scutură covoare
Peste garduri, fără grabă.

- „Imbrăcată ca o babă
In culori cam țipătoare
Cin' să fte asta oare?”
Un gândac năuc se ntreabă.

- „Toamna-i! Scutură covoare!”

Desen dedicat actorilor care nu-și învață rolurile

Desen de Benedict Gănescu

- A fi sau a nu fi!

ION ALEXE

Sesam, deschide-te!

„Prietenul la nevoie se cunoaște”, spune o zicală din bătrâni. Și inginerul Alexandru Oblu cunoaște această înțeleaptă vorbă. În plus el mai cunoaște și pe mult înțeleptul inginer Rădulescu; ultimul amănunt a fost de-a dreptul providențial, fiindcă zicala singură nu i-ar fi ajutat în prea mare măsură. Iată-l, așadar, pe Oblu în biroul inginerului Rădulescu de la secția de gospodărie comunală a Sfatului popular al raionului Tudor Vladimirescu:

- Dragă Rădulescule, noroc și la mai mare!

- Cît de mare?

- Așa, cam la patru metri pe șase, a răspuns înveselit Oblu.

- Aha! Ai ochit vreo cameră?

- Cunoști vreuna?

- Cunoșc mai multe, dar sînt ocupate!

- Și atunci ce vrei?

- Vreau să fie ocupate de mine, nu de alții!

Și ambii au prins să se frămînte pentru găsirea unei soluții. Pînă să găsească soluția au găsit adresa: strada Aurora 22. Două camere și hol. Într-o cameră locuiește Eugenia Donnerfeld cu soțul, în hol locuiesc părinții ei, iar în camera a doua nu mai locuiește nimeni, deoarece fosta locatară a încetat din viață.

Familia Donnerfeld - încă de acum 10 luni - a cerut Spațiului pentru fiul lor în vîrstă de 13 ani oada rămasă liberă.

Oblu și-a rotit privirile prin glasvand și a rostit:

- Imi place camera! În partea asta o să-mi aranjez șifonierul,

în colțul din dreapta o să-mi aranjez studioul...

- Dar pe noi unde o să ne aranjezi? au întreat bătrînii.

Și Oblu i-a aranjat și pe ei. Ascultați cum:

Familia Donnerfeld et fiu era plecată la Constanța, la plajă, să se ardă la soare. Și în acest timp, Rădulescu et Oblu încercau să-i ardă aici în București. Neavînd de înfruntat decît slăba rezistență a celor doi bătrîni, rămași acasă, cei doi amici au trecut la atac încercînd să pătrundă cu forța în casă fără nici un fel de repartizare. Au bătut la ușă; nimeni însă n-a deschis. Atunci Rădulescu a bătut la altă ușă. De data asta, ușa s-a deschis imediat. Era ușa ce răspundea în biroul inginerului-șef al I.L.L.-ului Tudor Vladimirescu, pe nume de familie Mărgineanu (numele mic nu-l știm; de altfel un om atît de mare nici nu poate avea un nume mic).

- Mărginene, frate, scapă-mă!

- Ce să-ți scap, Rădulescule?

- Scapă-mi o aprobare. Trebuie să dărimăm un zid.

- Pentru ce?

- Pentru ușă! Oblu are nevoie de ușă.

- De ce? N-are pe unde ieși?

- Ba da, dar n-are pe unde intra... Spargem deci un zid, ca să poată intra, și odată intrat îl facem o ușă, să aibă pe unde ieși!...

- Nene, el o să iasă, dar mi-e teamă să nu intrăm noi!... A găsit o cameră liberă?

- Absolut liberă! Toți sînt plecați la Constanța!

- Asta nu înseamnă că e liberă! Doar locatarii se vor întoarce de la mare!

- Păi aici e „șpițul”: la plecare camera ocupată de Donnerfeld, la întoarcere camera ocupată de Oblu. Vezi ce scamatorie? Să vezi dacă nu vine Iosefiny să ne ceară secretul!

Și fără nici o cercetare, fără nici o repartizare de la Spațiul Locativ, Mărgineanu a semnat adresa de dărîmare, fiindcă numai acolo unde semnează el se dărîmă.

Mărgineanu a intrat cu adresa la director:

- Tovarășe director, ai scriere frumoasă?

- Da.

- Ei, ia scrie aici frumos semnătura dumitale... Așa, lângă a mea. Vorba ceea: unde-s doi puterea crește și zidul se prăbușește...

Directorul a închis ochii și a iscălit. Cînd i-a deschis, adresa dispăruse. Dispăruse adresa, dispăruse și zidul; căci iată ce s-a petrecut între timp.

În dreptul ușii de pe strada Aurora nr. 22 a apărut Oblu. A ciocănit și a strigat:

- Sesam, deschide-te!

- Aici locuiește Donnerfeld,

nu Sesam, a intervenit o vecină. Bătrînii sînt plecați de acasă. Ce dorți cu ei?

- Păi... sînt oameni bolnavi, sărmanii, și vreau să-i ajut, să pun și eu umărul...

Într-adevăr, a pus umărul și ușa a sărit din balamale. După

aceea a pus tirnăcopul și perețele a început să ia formă de „en-detail”. Tirziu, cînd s-au reîntors bătrînii, au început să se vaită disperăți.

Și atunci, a pus pictorul în prag inspectorul Ciotirlă de la S. G. L. - adus de Oblu - l-a invitat pe cei doi să se retragă de la zidul... plingerii și să poartea la procuratură! Aici, la procuratură, după citeva minute de așteptare, Ciotirlă a reapărut, comunicînd-le greu încercărilor vîrșnici că procurorul și-a dat avizul pentru intrarea ilegală a lui Oblu în spațiul lor locativ, precum și pentru dărîmarea peretelui. Și a plecat.

Așa că bătrînii au rămas să vorbească la pereți. Bineînțeles la alți pereți, fiindcă cel de acasă se găsea în plină dezagregare.

Cînd, innegrîtă de soare, a sosit din vilegiatură, familia s-a făcut albă ca varul, ca tencuiala, ca ghipsul care zăcea în strat gros pe mobila distrusă din cameră.

Au întreat inspălmîntați:

- A fost cutremur?

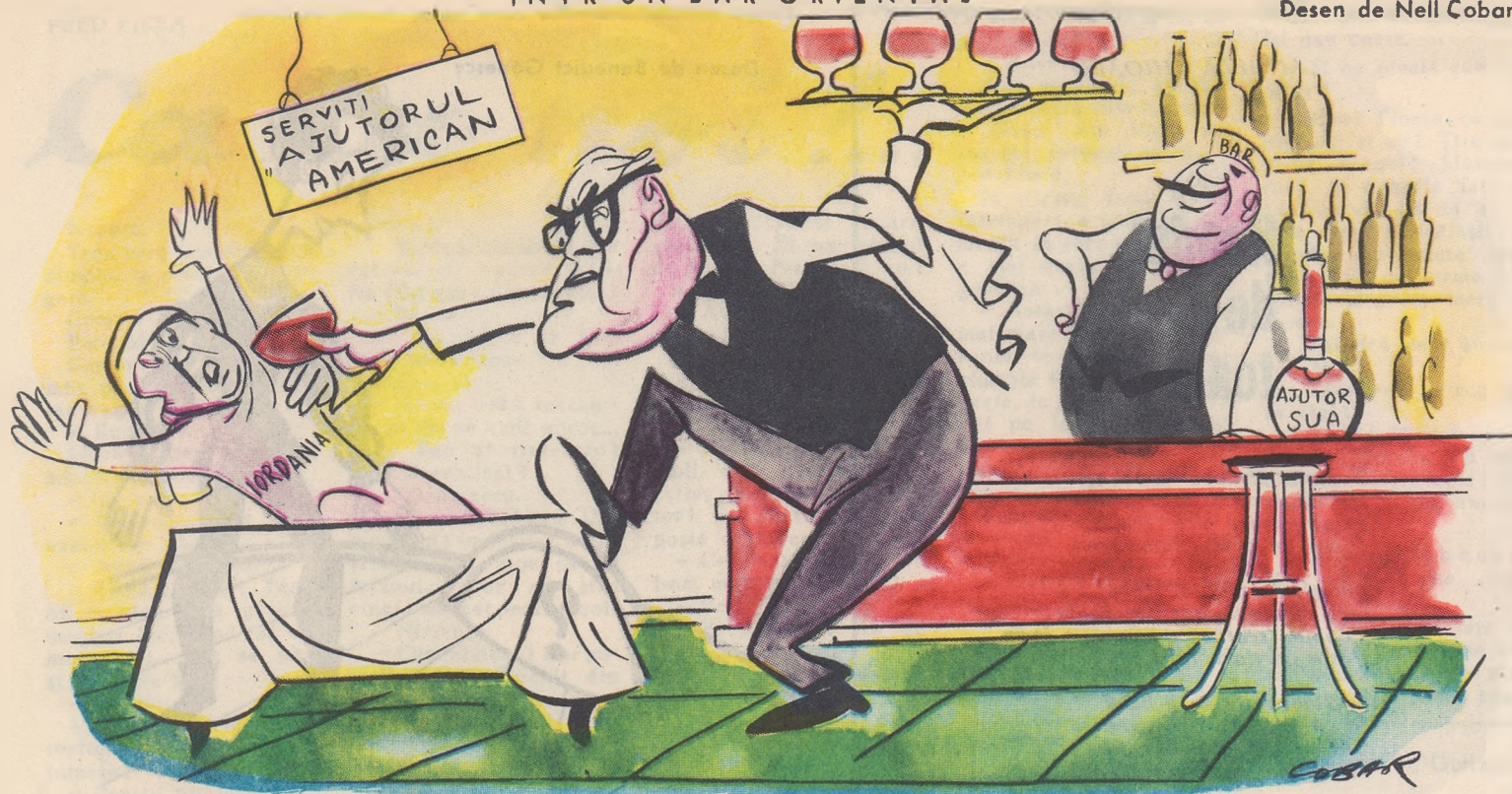
- Mai rău, au oftat bătrînii. A fost Oblu...

Și familia a pornit să se înterezeze și au aflat o mulțime de amănunte: că Alexandru Oblu nu avea nici o repartizare pentru camera lăsată în trei pereți, că a violat un domiciliu străin, că povestea cu procurorul a fost o inscenare a lui Ciotirlă, că Rădulescu e prieten cu Mărgineanu, că Mărgineanu nu trebuia să semneze ceea ce a semnat și că directorul trebuia să știe ceea ce n-a știut...

Acum mai rămîne o ultimă formalitate: repartizarea. Cu alte cuvinte, să i se repartizeze fiecăruia ceea ce i se cuvine...

Că prea au sărit peste... zid.

— Vrei nu vrei, bei!

C e n e f a c e m f e t e l o r ?

Distinsul savant american, domnul doctor Bender, (N.R. asemănarea de nume cu faimosul personaj Ostap Bender „marele combinător”, din romanul „12 scaune” al lui Ilf și Petrov, este cu totul intimplătoare!) e profund îngrijorat de viitorul planetei noastre. Veți crede, poate, că această neliniște e în legătură cu ipoteza apropiatei răcirii a soarelui (și implicit a Pământului!) prevăzută a avea loc, după unii autori, peste vreo 500 de miliarde de ani, după alții, val! ceva mai devreme, adică peste 450 de miliarde de ani. Nu, nu e vorba de asta. Nu e vorba nici de primejdia mult mai reală și mai... contemporană a radioactivității crescînde în atmosfera planetei noastre datorită frecventelor experiente nucleare și termonucleare, a falimosului „Stronțiu 90”, etc.

D. doctor Bender e alarmat de alt fenomen. D-sa a întreprins calcule sistematice și, bazat pe actuala disproporție între numărul femeilor și al bărbaților trăitori pe scoarța terestră, a stabilit că în anul 2000 dezechilibrul numeric dintre sexe va fi atât de grav încît, fără aplicarea unor măsuri energice, omenirea se va îndrepta spre catastrofă!

D. doctor Bender nu e însă omul care să privească calm, cu rece nepăsare de savant, apropierea dezastrului. D-sa are și soluții. E drept, ele n-au în vedere înlăturarea cauzelor care au creat și amenință să mărească încă acest dezechilibru numeric al sexelor (de pildă, războaiele, care, după cum se știe, imputinează mai ales numărul bărbaților); dar tot așa de adevărat e că savantul american nici nu recomandă nimicirea pe cale legală a surplusului crescînd de femei din lume. Oricum, soluția sa nu e de loc departe de „geniul” combinător al marelui omonim de care vorbeam mai sus: doctorul Bender optează pentru poligamie!

Să ne înțelegem însă: nu e vorba de reeditarea fidelă, în străvechile condiții experimentale, a acestui „mod de viață” oriental. Poligamia pe care o preconizează savantul american e, prin firea lucrurilor, ceva mai modernă și mai... americană. Se vor crea — anticlpează doctorul Bender — două categorii de bărbați: o „categorie ordinară”, care va avea dreptul la o singură femeie, și o „categorie superioară”, căroră li se vor repartiza... sarcini mai numeroase...

Nu ne mai întrebăm asupra criteriilor pe care le are în vedere distinsul savant în stabilirea celor două categorii. E suficient să luăm aminte, de pildă, la celebrul criteriu

(„care dă mai mult”) după care e stabilită azi „superioritatea” diplomaților americani, sau la unele procedee practice stăruitor în patria doctorului Bender (mai ales în statele sudice) pentru a deosebi (după culoarea pielii!) respectivele categorii (în privința asta, Hitler avea și el unele criterii!)...

Ne gândim însă, mai degrabă, la chinu-toarele probleme pe care le vor avea de întâmpinat (dacă, bineînțeles, soluția Bender

va intra cîndva în vigoare) tinerele noastre nepoate și strănepoate din anul 2000 în clipa fericită a măritişului: ce e de ales? un bărbat întreg, „în exclusivitate”, dar de categorie „inferioară”, sau un fragment dintr-un bărbat „superior”?

„Ce ne facem fetelor?” — e, cum se vede, întrebarea pe care doctorul Bender o promite și suratelor din veacul următor...

I. CĂLIMARĂ

Inima și finanțele

În ziarul „Tribune de Genève” se putea citi acum cîva timp, la rubrica „Informații financiare,” un articol despre... inimă. Ce legătură se poate stabili între finanțe și inimă (te vei întreba desigur și dumneata, cititorule) în afară de aceea că, de obicei, una exclude pe cealaltă? Și totuși, d. Bates, autorul articolului, își propune să ne convingă de existența unor raporturi mult mai profunde decît acela invocat mai sus.

D. Bates pornește de la lucrările unui recent congres de cardiologie ținut în S. U. A., unde s-ar fi dovedit că, „cel mai greu efort al unui muncitor nu consumă decît cinci calorii pe minut. Pentru întreg personalul unei uzine metalurgice, media atinge două calorii pe minut în orele de lucru, și trei calorii pe minut în cele opt ore petrecute în afara uzinei (exceptînd somnul). Din aceste cercetări tehnice, specialiștii au tras concluzia că e cu totul fals să se atribuie întotdeauna insuficiențele cardiace excesului de muncă.” D. Bates mai adaugă apoi că răspunderile care apasă asupra păturilor avute și conducătoare „împun organismului uman o mult mai mare și mai nimicitoare oboseală decît orice efort fizic”.

Și cu aceasta am ajuns, ca să zicem așa, chiar în inima problemei, pe care, cu sfelnice ochuri, o ridică gazetarul genevez.

Lăsăm la o parte unele artificii de judecată, cum ar fi sublinierea insistența a celor două medii: muncitor în lucru: 2 calorii, muncitor în recreație: 3 calorii, (în realitate cele două perioade alcătuesc un singur moment, cheltuiala celor trei calorii este continuarea și consecința consumării prealabile a celor două!) Lăsăm la o parte și procedeul original și subtil din care rezultă mediile domnului Bates privind „personalul unei uzine”. (Aici, escrocheria e dublă,

pentru că în media din timpul lucrului participă, pe lângă muncitori, și întreaga aparată administrativă cu un procent mai mic de calorii consumate, în timp ce la media din timpul recreației contribuția funcționării e mai mare!...)

Rezultă, prin urmare, un nou adevăr, merit să risipească o serie de bătrîne și îndărătnice prejudecăți: muncitorul (chiar cel angajat în cele mai dure activități) e un fericit plîmbăreț cu inimă invulnerabilă a acestei lumi. Bietul patron, sărmanul bancher, nefericitul magnat, sînt niște adevărați Atlași, care poartă pe inima lor întreaga greutate a acestui—depozit de necazuri și griji care e planeta. Ei sînt sîlți, în nesfîrșitul supliciu al existenței, să consume valuri și valuri de calorii (de obicei, în forme cit mai concentrate și suculente!) care nu fac decît să îmbătrinească și să uzeze generoasa, eroica lor inimă...

Mai încet, așadar, domnilor muncitori, cu lăudăroasele voastre aere de martiri ai muncii, mai încet voi, milioane de șomeri, care nu consumați nici o calorie pentru că nu munciți, voi, oameni cu inima zdravănă, pentru care munca e mai ușoară decît distracția; smeriți-vă în fața marilor nefericiți ai acestei lumi, în fața eroilor cu inima șubredă și buzunarele atotputernice!...

Sîntem siguri că nu se va găsi nici un om atît de lipsit de... inimă încît să pună, la îndoială demonstrația și concluziile innoitoare ale domnului Bates.

De altfel, judecînd după sensul și utilitatea articolului său, e cert că, pentru a întări justetea celor afirmate, ziaristul genevez e în stare să se și jure.

Cu mina pe inimă și mai ales pe finanțe!...

GEO DUMITRESCU

IN LUMINA FAPTELOR

„Lumea liberă” și dictatorul ei regretat

După cum se știe, dictatorul Guatemalei, Castillo Armas, a fost asasinat de curînd de către un tânăr soldat din garda palatului prezidențial, Romeo Vasquez Sanchez.

Presa capitalistă americană a pornit imediat, după un vechi și cunoscut obicei, o campanie anticomunistă, afirmînd sus și tare, firește, „pe bază de dovezi”, că la mijloc a fost „mina Moscovei”, că Sanchez, împreună cu ceilalți opt complici ai săi din garda palatului sînt comuniști, etc. etc. Nici unul dintre scribii dezlănțuți n-a fost jenat cituși de puțin să afirme că odiosul dictator fascist, ajuns la putere grație unei agresiuni armate finanțată de „United Fruit Company”, și-a alcătuit o gardă personală în care mișunau... comuniștii!...

Dar gogonata campanie a trebuit să se dezumfle curînd, ca multe altele din trecut, după ce ancheta în jurul asasinatului a ajuns la concluzia că Sanchez era, nu comunist, ci, după cum a fost nevoit să relateze chiar „New York Times” „un element mistic, instabil”, în jurnalul său intim caracterizîndu-se el însuși drept „spiritualist”. Firește, toate aceste precizări ulterioare nu s-au mai făcut cu zgomotul și amploarea inițială a campaniei, ci cu o subită discreție și „obiectivitate”.

Despre valoarea acestei „obiectivități” americane față de dispariția singerosului dictator vorbește de altfel însăși declarația președintelui Eisenhower, care a afirmat în cadrul unui comunicat oficial al Casei Albe că „moartea lui Castillo Armas este o mare pierdere pentru întreaga lume liberă”.

Termenul de „lume liberă” este însă în acest caz destul de vag și poate nițel cam umflat, dacă ne gîndim că, în realitate, această „lume liberă” care-l regretă pe dictatorul guatemalez se reduce la „United Fruit Company” și la d. John Foster Dulles, om de bază al acestei companii și mare sprijinitor al defunctului.

Voluntarii armatei vest-germane

După cum se știe, noua armată vest-germană trebuia inițial să fie alcătuită din voluntari. Curînd însă, după infructuoase acțiuni propagandistice, proiectul a căzut și a intrat în vigoare legea serviciului militar obligatoriu, elaborată în grabă de guvernul Adenauer pentru a ascunde pe cit posibil eșecul planului inițial.

Totuși, în actualul Bundeswehr există și un număr (nu prea mare) de voluntari.

Încercînd să sprijine campania propagandistică a guvernului de la Bonn, publicația americană „Newsweek” s-a repezit să anchezeze pe cîțiva dintre primii voluntari, pentru a-i da exemplu tineretului vest-german, refractar ofertelor militariste ale guvernului.

„Ce v-a determinat să intrați voluntar în noua armată a Republicii Federale?”... a întrebat reporterul, așteptînd probabil un răspuns doldora de energie militaristă și elanuri patriotice. Dar cei cîțiva tineri interogați au dat - în unanimitate - un răspuns cu totul neașteptat: „Pentru că la început, milităria noastră va fi foarte dulce. Dar această poveste a „cetățenilor în uniformă” (primiți cu flori și cu ceai la intrarea în cazarmă) nu va dura multă vreme. Curînd, armata va reveni la vechile ei metode”.

După cum se vede, tineretul german se pricepe la militărie.

Spre deosebire de o serie de vecini naivi (deși mai vîrstnici și cu armata făcută!) ai Germaniei apusene!...

Șomaj regal

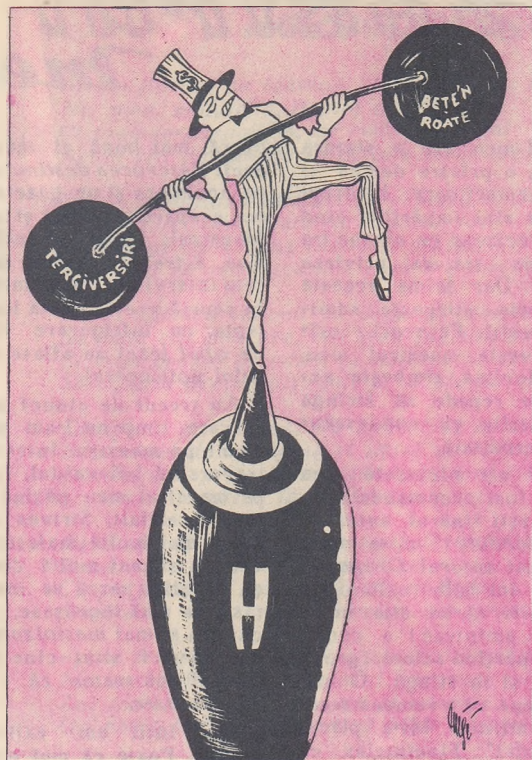
După cum anunță ziarul „Libération”, fostul bey al Tunisiei, văduvit de curînd de jețul său regal prin hotărîrea adunării tunisiene, s-a stabilit într-o elegantă vilă la Neuilly (Franța), unde-și va putea petrece în liniște restul zilelor, departe de apăsătoarele răspunderi regale, meditănd desigur la caracterul efemer al puterii în lumea aceasta și evocîndu-și în melancolice reverii „frumoasele zile de odinioară”.

De altfel, în aceste liniștite și duioase îndeletniciri care-l așteaptă pe fostul cap încoronat al Tunisiei, el va avea un partener distins și încercat, în persoana fostului rege Eduard al VIII-lea al Angliei, devenit ulterior duce de Windsor, a cărui vilă se află în același Neuilly, la cîțiva pași de noua reședință a ex-bey-ului.

E sigur așadar că cei doi foști monarhi nu se vor plictisi în doi! De altfel, judecînd după semnele timpului nostru, se pare că ei nu vor convorbi multă vreme „cu mină moartă” - cum se spune în limbajul celorlalți regi, de carton - dată fiind a-bundența vilelor elegante din Neuilly și cea a tronurilor încă ocupate din lume.

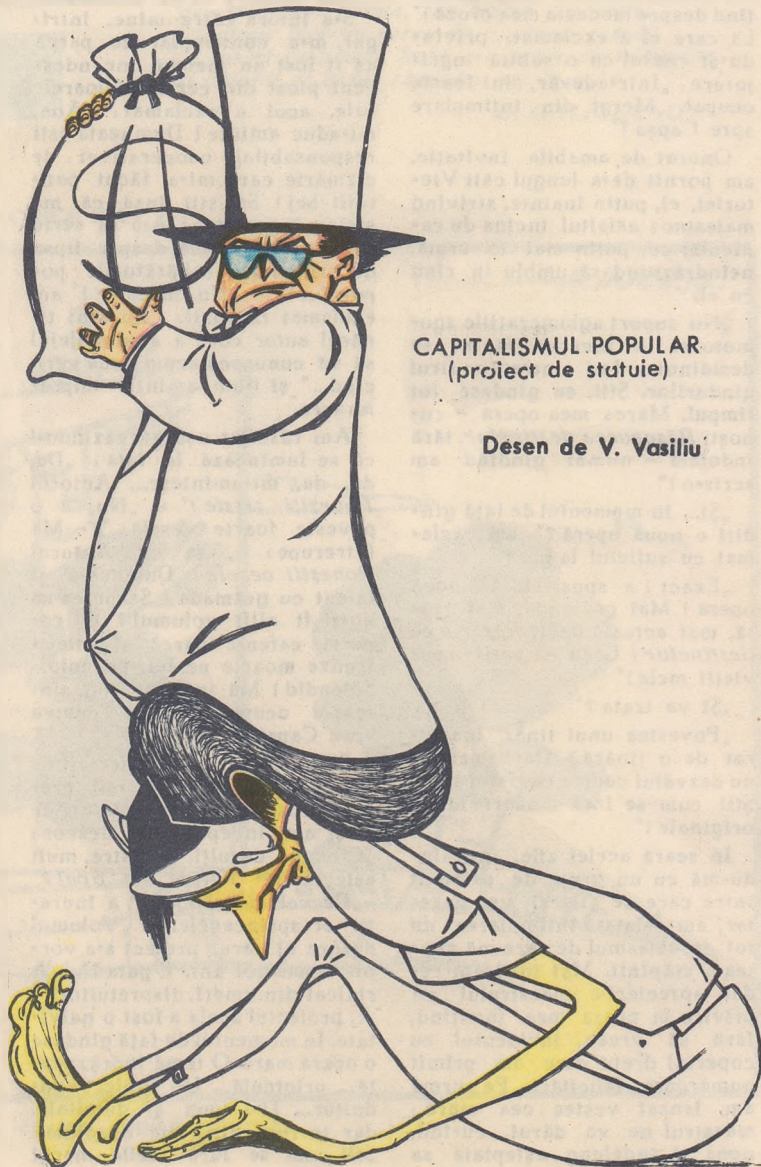
Cu timpul, cine știe, se va putea înjgheba, în Neuilly, o adevărată republică a foștilor monarhi!...

ECHILIBRISTICĂ

Poziția puterilor occidentale în problema dezarmării.

Desen de Luigi

CAPITALISMUL POPULAR
(proiect de statuie)

Desen de V. Vasiliu

Maestrul meu

Maestrul meu are o statură impozantă, o privire demnă și o operă nemuritoare. E drept că părțile sint împărțite cînd e să se precizeze ce anume i-a creat faima: statura, privirea sau opera. Dar faima aceasta există, crește, strănește admirații și invidii. Pe scurt: oriunde se ivește maestrul meu, lumea se înclină, zimbește extatic și se repede să strîngă mîinile oferite cu condescendență generozitate.

N-am să uit niciodată ziua cînd l-am fost recomandat. „A, dumneata ești tinărul autor al *Cărării pierdute*!” mi-a spus. „Nu, eu sint autorul *Dragosteii regăsite*!” am bolborosit. Și am roșit, fericit că mi știa volumul. „Imi amintesc! a contînut el împărțind saluturi grave în dreapta și în stînga. O copertă galbenă cu o rumenă tractoristă în mijloc! Mi-a plăcut foarte mult!” Bineînțeles că n-am stăruit să aflu ce anume îi plăcuse foarte mult: *Dragosteii regăsite*, sau rumena tractoristă din mijloc. (De altfel nici nu conta, intrucît coperta volumului meu nu înfățișa nici o tractoristă). Așa că m-am pomenit spunînd: „Ah, maestre, nu face să vă pierdeți prețioșul dumneavoastră timp discutînd despre modesta mea proză!” La care el a exclamat, privindu-mi ceasul cu o subită îngrijorare: „Intr-adevăr, sint foarte ocupat. Mergi din întîmplare spre Capșa?”

Onorat de amabila invitație, am pornit de-a lungul căii Victoriei, el, puțin înaintea, strivînd majestuos asfaltul încins de caniculă, eu, puțin mai în urmă, neîndrăznînd să umblu în rînd cu el.

„Nu suport aglomerațiile zgomotoase! a început să mi se destăinuie. Imi intrerup firul gîndurilor. Știi, eu gîndesc tot timpul. Marea mea operă - cunoștii *Răscrucea destinelor*, fără îndoială - numai gîndînd am scris-o!”

„Și... în momentul de față gîndiți o nouă operă?” am exclamat cu sufletul la gură.

„Exact! a spus el. O nouă operă! Mai profundă, mai vastă, mai actuală decît *Răscrucea destinelor*! Cred că va fi opera vieții mele!”

„Și va trata?”

„Povestea unui tinăr inamorat de o tinără! Dar vezi, să nu dezvălui cumva ce ți-am spus? Știi cum se fură uneori ideile originale!”

În seara acelei zile, întîlnindu-mă cu un grup de prieteni între care se afla și un gazetar, am relatat întîmplarea cu tot entuziasmul de care mă simteam stăpînit. Mai întîi am redat aprecierile maestrului cu privire la proza mea (omîțînd, fără să vreau, incidentul cu coperta) drept care am primit numeroase felicitări. Pe urmă am lansat vestea cea mare: maestrul ne va da_rui, curînd, noua și îndelung așteptata sa

operă, mai bună și mai vastă decît *Răscrucea destinelor*. Cum pe acolo era și un gazetar, ves-tea a apărut imediat și în ziare. Maestrul, forțat de indiscreția mea, a trebuit să dea nenumărate interviuri... ce să mai spun? În scurtă vreme, toată lumea aștepta cu înfrigurare *Valurile de opal* (căci se aflase acum și titlul noii opere).

Au trecut de atunci doi ani în care timp nu l-am mai revăzut pe maestrul meu. Într-o seară, traversînd bulevardul, îl zăresc pe maestrul meu pășînd pe trotuarul celălalt. Strivea asfaltul cu și mai multă măiestrie, privea cu și mai multă demnitate și, nu știu, parcă se mai înălțase, se mai îngroșase, într-un cuvînt: se mai masivizase. Chiar dacă n-ai fi știut cine e și tot ți-ai fi dat seama că e un om cu greutate.

Mai întîi am ezitat să-l opresc. Poate că mai gîndea la mult anunțata sa operă iar o intrerupere ar fi fost fatală cine știe cărei idei geniale ivite exact în acel moment. Dar ispita de a schimba citeva cuvinte cu idolul meu a fost mai puternică decît timiditatea și apoi eram dornic să aflu aprecierea sa cu privire la noul meu volum.

„Ce fericire să vă întîlnesc!” S-a întors către mine, intrîngat, m-a contemplat de parcă aș fi fost un meteor incandescent pîcat din cer la picioarele sale, apoi a exclamat: „Aha, mi-aduc aminte! Dumneata ești responsabilul cooperativei de cizmărie care mi-a făcut pantofii beji! Să știi însă că mă string ingrozitor! Am să scriu o năvălă satirică despre lipsa de grijă față de băcăturile poporului!” - „Nu, maestre!” am exclamat îngrozit. „Eu sint tinărul autor care a avut prilejul să vă cunoască acum două veri, cînd...” și l-am amîntit împrejurarea.

Am răsuflet ușurat, vîzîndu-l că se luminează la față: „Da, da, da, mi-amîntesc... Autorul *Povestii triste*!” - „Nu, e o poveste foarte veselă...” - Mă intrerupe: „Așa e! Autorul *Povestii vesele*! Dumneata ai talent cu grămada! Se putea să nu-ți fi citit volumul? O copertă cafenie parcă și citeva frunze moarte pe ici, pe colo... Splendid! Mă ierți, te rog, sint foarte ocupat. Mergi cumva spre Capșa?”

Pentru a doua oară fericit că mă recunoscuse și că mi prețuia proza, am pornit alături de el și am început să-l descos: „Cînd ne dăruți, maestre, mult așteptatele *Valuri de opal*?” - „Ce valuri de opal?” a increștit el sprincenele. - „Volumul despre al cărui proiect s-a vorbit acum doi ani. E gata?” - A ridicat din umeri, disprețuitor: - „A, proiectul acela a fost o naivitate. În momentul de față gîndesc o operă mare. O temă îndrăzneță... originală... Un subiect zgurdător... Ți-l spun și dumitale, dar te rog: discreție absolută! Știi cum se fură ideile mari!”

Cartea se va numi *Torente dezlănțuite* și va fi opera vieții mele! Dar nu pun un cuvînt pe hîrtie înainte de a cunoaște intențiile editurii!” - „Bine, dar editura, ca să nu mai vorbească de public, abia așteaptă un manuscris de la dv.” am replicat.

Maestrul s-a întors către mine, mirat de tonul meu dramatic și a exclamat: „Dragul meu, nu pricep ce e graba asta, la voi, toți! Mă rog, o operă capitală se scrie bătînd din palme?”

*

Într-o după amiază, pe cînd beam o cafea în vechiul local al boemii bucureștene (erau cu mine vreo doi-trei prieteni) l-am revăzut pe maestrul meu, mai proaspăt și mai viguros ca oricînd, așezîndu-se la o masă și comandîndu-și filtrul obișnuit. Părea deosebit de preocupat și, pînă cînd s-a aducă ospătarul serviciul, a scos din buzunar o bucătică de hîrtie pe care a început să scrie, grăbit, oprindu-se din cînd în cînd, parcă în așteptarea inspirației. N-am îndrăznit să-l tulbur; în schimb s-a încins o aprinsă discuție, sotto voce, între mine și prietenii mei.

„Vedeți, am spus, creează! Uitați-vă ce intens gîndește! Sint sigur că face fișe la *Torente dezlănțuite*!” - „Torente care de doi ani se tot dezlănțuie și nu inundă nici o librărie!” a mormăit cineva, plicisit. - „Vor inunda!” am exclamat eu, indrăznit. - „Da, cum au inundat și *Valurile de opal*!” a venit răspunsul. - „Torente sint o idee mai bună decît *valurile*!” - „Iar peste alți doi ani, *Cataractele* vor fi o idee și mai bună decît *Torente*!” - „Ce Cataracte?” - „Cataractele, puhoaiete, marea... Maestrul tău e foarte acvatic în materie de titluri!” - „Cum? am izbucnit. Indrăznești să spui că maestrul nu e în stare decît de titluri?” Mîine ai să spui că însăși *Răscrucea destinelor* nu e decît un simplu titlu...”

În aceeași clipă, la masa din celălalt capăt al sălii s-a produs mișcare. Maestrul s-a ridicat, a plătit consumația, și-a băgat hîrtia în buzunar și a dat să plece. N-am mai putut răbda. M-am repezit spre el, l-am salutat cu căldură și l-am însoțit afară, lăsîndu-mi prietenii nedumeriți. Eu, însă, trebuia să tes din dilemă.

„Fără îndoială că lucrați intens la romanul dv.!” am spus, hotărît să dezleg enigma. - „Evident, dragul meu, evident! a replicat el. *Fluviul de Aur* va deveni opera vieții mele!” - „*Fluviul de Aur*? Parcă se numea...” am bîguit eu, dar el m-a intrerupt: „Nu s-a numit niciodată altfel. E o idee mare, care mă frămîntă de ani de zile. De fapt, de la terminarea *Răscrucii destinelor*. A propo, ai cumpărat ediția de lux? Nu? Dar cum e posibil? Urcă, te rog, cu mine, să-ți dau un exemplar! Știi că am o deosebită slăbiciune pentru dumneata. Ultimul dumitale volum de poezii a fost o adevărată incintă pentru mine!” - „Schîțe, maestre, schîțe!” am șoptit - „Schîțe, desigur! Dar schîța nu e și ea poezie cînd e scrisă de o mîină talentată?”

Copleșit am urcat scara către

apartamentul maestrului. Gîndul meu inițial, precum și insinuările amicilor nu-mi dădeau însă pace. Am reluat: „Și... la *Fluviul de Aur* lucrați intens, nu? Mi se pare că nici cafeaua nu vă lasă să o beți în liniște. Faceți fișe la Capșa, da?” - „Desigur, desigur, desigur! Lucrez în mașină, la restaurant, în sala de așteptare a dentistului, acasă, ziua, noaptea! Maldăre de fișe, dosare pline, cartoteci... Ai să le vezi și dumneata!”

Un sentiment de satisfacție mă cuprinsese cînd maestrul îmi deschise ușa somptuosului său birou. Masa de mahon se afla în mijloc, superbă, supraîncărcată. Dosare groase în scoarțe multicolore, maldăre de hîrtii, calete, toate trădau o activitate intensă, categorică dezmîntîre a șoptelor răuvoitoare de pretutîndeni. „*Fluviul de Aur*?” am murmurat, arătînd spre hîrtii. „Fiecare petecu de hîrtie, numai *Fluviul de Aur*!” a exclamat el. Fii bun de așteaptă o clipă! Mi se pare că ultimul meu exemplar de lux din *Răscrucea destinelor* se află în dormitor!”

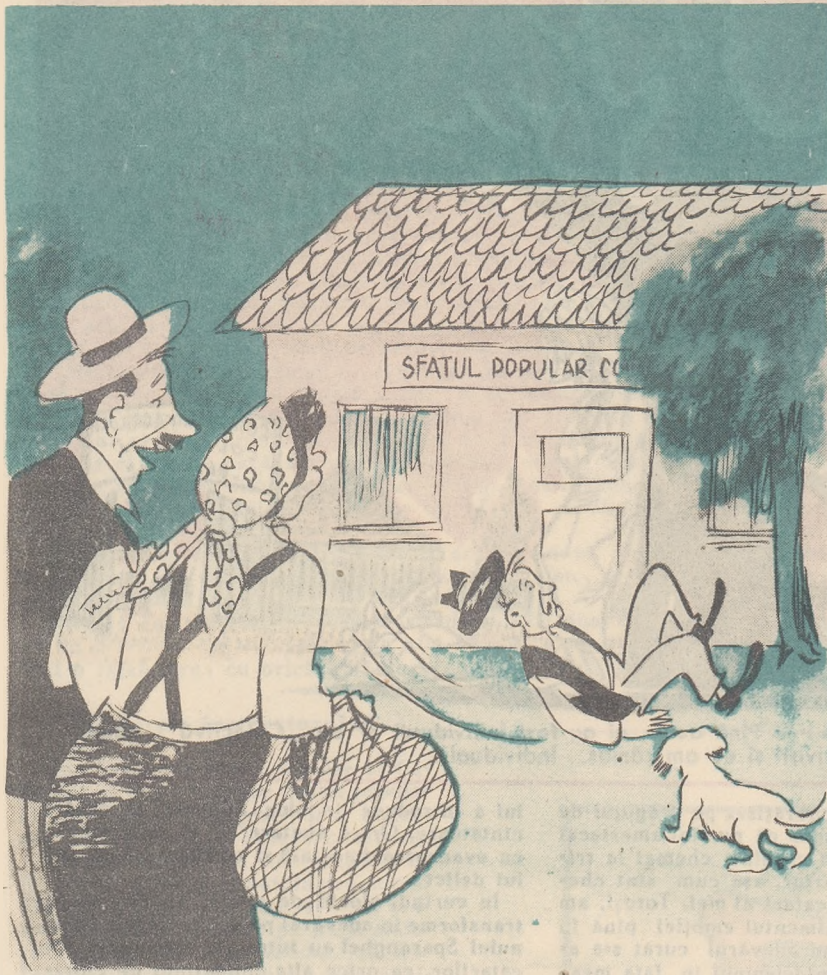
Singur, în impresionantul cabinet, n-am putut rezista impulsului și m-am apropiat cu venerație, cu teama de a nu profana parcă, de mulțimea de hîrtii: noua și îndelung așteptata operă a maestrului meu. Știam că făptulesc o impletate, un act de nepermisă îndrăzneală. Dar voiam să flu primul care cîstește rîndurile prețioase. *Fluviul de Aur*! Ce proză sublimă poate inspira asemenea titlu! Am deschis primul dosar cu degetele tremurînde. „*Sase perechi de izmene a doi lei bucata... Zece cămăși de zi a trei lei bucata... Douăsprezece perechi de ciorapi a un leu perechea... Total spălătoreasă lei...*” Am închis dosarul repede. Probabil că greșisem. Altul. Ah, *Fluviul de Aur* trebuie să fie aici! „*De telefonat Miței să-mi pregătească pentru duminică rața pe varză cu...*” Altă greșeală. Rapid, alt dosar, pînă nu reîntră maestrul. „*Am fost pe la dumneata cu alifia de băcături, dar nu te-am găsit acasă, așa că...*”

Intrî în panică. Răscolesc ca un nebul calete, mape, fără să-mi mai pese de indiscreție. Aha! Uite un top de hîrtie fină. Aici trebuie să fie *Fluviul*. Recunosc scrisul maestrului. Citesc: „...*asa că, dacă nu-mi accorđai avansul solicitat, nu vă predau nici măcar un rînd din Talazurile vieții, opera de bază a pieții mele, care...*”

Nu știu cum m-am pomenit în stradă. Am fugit, năuc, și cred că am lăsat toate ușile deschise în urma mea. Scrisoarea peste care dădusem era neterminată. Toate celelalte hîrtii de pe masa maestrului erau albe. Ca să mă răcoresc, am cumpărat un ziar, am intrat într-o cofetărie și, pînă să-mi vină oranjada, am parcurs nervos ultimele noutăți. În pagina a doua, un titlu: „In curs de apariție.” Apoi numele maestrului meu. Tresar. Așadar, totuși...

Nu, nu era decît o informație: maestrul anunța un nou op: *Fluxul și refluxul operelor mele*, notații critice autobiografice.

Desen de Adrian Lucaci

— În sfârșit și agronomul nostru a luat contact cu terenul !

Toamna, la Gospodărie

M-am întâlnit cu toamna, aici, la noi în sat.
Nu rece, mohorită, lipsită de vigoare,
Ci toamna-gospodină, ce rodul ei bogat
Acum și! rânduiește în largile hambare.

Stă cu socotitorul alături la o masă,
Sub ramuri îmbrăcate în ruginite foi.
Sub nucul cu tulpina înaltă și pinjoasă,
Mie dat să vadă o toamnă cum n-a mai fost la noi.

Nu-și numără bobocii pe degete, băbește,
Să vadă câți mai are, câți s-au pierdut prin luncă,
Ci c-un creion în mână, în liste socotește
Să-mpartă drept belșugul, pe zilele de muncă.

Din vasta ei cămară, s-a apucat să scoată
Brinzeturi de la turme și untul de la vaci,
Din fagurii prisăcii, o miere-nmiresmată,
Și tonele de grâne le cîntărește-n saci.

Pe o căruță plină, vadă steagul de frunză.
Popara o apasă atât de mult pe roate.
Că pe pământul tare și-a adâncit făgaș
Și-abia de se urnește, troznind sub greutate.

— „Imi termin casa nouă, cu bani din toamna asta —
Mi se destăinuiește frunzașul bucurios.
Imi înotesc cu haine copiii și nebasta,
Un radio îmi cumpăr, — că piine am, prisos!”

Vorbește atât de simplu, dar marele-nțeleș
Cu care el rosteste acum cuvîntul „piine”
Cuprinde adevărul că noul drum ales
E cel mai bun, spre miezul belșugului de mîine.

Dintre flăcăi, o ceată s-a prins într-o chindie
Și-n mijloc e scripcarul, tot moș de cînd îl știu.
Cînd îi zîmbesc, răspunde: — Prezent la datorie!
Dacă se cere cîntec, se poate să nu viu?

Și-n tropote-o bătută, sub cizme potcovite,
Se-ncinge într-un iureș de tineresc suvoi,
Că însăși toamna-n horă s-a prins pe nesimțite
Și chiotul ei vesel răsună-n sat la noi!

D. GALICEANU

ORIGINAL CU ORICE PREȚ

Desen de A. Poch

— Acum să zică cineva că mai copiez natura!

DOMNUL SPARANGHEL

Am primit o citație. In mod normal, cind primești o citație nu sari in sus de bucurie, dar este probabil că cei care trimit citațiile nici n-o fac anume că să-ți producă cu asta o plăcere. O fac ca să-ți revizuiști frumos autobiografia și să-ți aduci aminte cu ce ai călcat legea. Autobiografia mi-am revizuit-o in lung și-n lat, dar nu mi-a fost dat să găsesc in ea nici măcar o contra-venție de traversare nereglementară sau de mișcune ruptă in mod nepermis din grădina Cișmigiu.

Atunci de ce, doamne, mi-au trimis hirtia asta, cu numele tribunalului tipărit pe antet și cu numele meu caligrafiat cu cerneală dedesubt? Am bătut la ușa primului vecin. N-am așteptat să deschidă și m-am strecurat inapoi acasă. De ce să spun vecinului? Vecinii nu trebuie să afle nimic. Așa ar mai lipsi, să se știe in public că mă caută pe acasă la tribunal! Că primesc citații! Mai bine mă duc la avocat. Avocații au discreție profesională și pe urmă tot o să am nevoie de cineva care să mă aperse la proces.

Am feșit tiptil, cu citația in buzunar, și ferindu-mă de vecini - nu cumva să fi aflat cineva ceva și să mă la la întrebări. La ușa celui mai apropiat avocat, m-am oprit și am bătut. Mi-a deschis Ionescu, vecinul meu de la etajul cinci.

- Ai venit cu citația?

Ideea că știe Ionescu, m-a pironit in ușa. Dacă știe asta, află toți. Un gură spartă! Nu puteam vorbi fără să mă bitbiu!

- T...te rog s...să nu spui la nimeni!

- Ce să nu spun?

- Despre citație.

- Păi știu toți!

Gură spartă, n-am spus eu? M-a condus, sau mai bine zis m-a împins, in anticamera avocatului, unde o clientelă numeroasă stătea cuminte la rind. Coadă la avocat! Dar ce coadă? Ce clientelă? Vecinii, toți vecinii mei. Parcă era ședința locatarilor din bloc. Numai că la ședința niciodată nu se adună atât de mulți. Am șoptit, timorat, la urechea lui Ionescu:

- Cine i-a adus? Ce caută aștia toți aici?

- Cum, ce caută? Au venit și ei pentru citație.

Gestul m-a mișcat. Ce vecini atenți! Au aflat că am primit citația și au venit la avocat, ca să vorbească pentru mine. Drăguț din partea lor.

L-am mai întrebat odată pe Ionescu:

- Ești sigur că toți au venit pentru citația mea?

- De ce să vină pentru citația dumitale? N-o are fiecare pe a lui?

Atunci am băgat de seamă că in toate mințile se afla câte o citație identică cu a mea. Pentru ce s-or fi trimis atâtea citații? Cine știe in ce afacere sint amestecat și eu habar n-am.

MORALISTUL

— ...Și drept pedeapsă pentru că strici hirtia vei scrie de 1000 de ori — „trebuie să fac economie de hirtie” — „trebuie să fac econo...”

Desen de Paven

SĂRĂCIA: — Până acum, ei au fost individuali și eu „Colectivă”; acum ei sint colectivști și eu am rămas... individuală.

Mi-a venit să-l îmbrățișez pe drăguțul de avocat, cind mi-a spus că nu sint amestecat in nici o afacere și că sint chemat la tribunal numai ca martor, așa cum sint chemați și ceilalți locatari ai mei. Totuși, am trăit din plin sentimentul emoției până in ziua procesului, cind adevărul curat s-a arătat. Împede ca untelemnul in fața mea: Domnul Sparanghel de la mezanin l-a dat in judecată pe portar, pentru că acesta a cumpărat de la piață un cocoș care se trezește cu noaptea-n cap și strigă „cucurigu!”, tulburind astfel liniștea locatarilor. Astfel, intru pedeapsa portarului vinovat, liniștea locatarilor, adică a noastră, a fost din nou tulburată prin chemarea ca martori, pentru ca să declarăm sub jurămint că într-adevăr portarul și-a cumpărat un cocoș și că cocoșul are prostul obicei să strige „cucurigu!”. Numai că, după depozitia tuturor martorilor, a luat cuvintul soția portarului, arătând că cocoșul a fost tăiat chiar in ziua aceea și gătit sub formă de pilaf. Avind in vedere că un cocoș făcut pilaf nu se scoală cu noaptea-n cap și nu strigă „cucurigu!”, portarul a fost achitat.

Peste câteva zile, am primit două citații. Una era in recursul făcut de domnul Sparanghel la procesul cu cocoșul care, inainte de a fi fost făcut pilaf se scula cu noaptea-n cap și striga „cucurigu!”, iar cea de a doua citație era la procesul prin care tot simpaticul nostru vecin intentă acțiune soției portarului, pentru faptul că, tăind cocoșul in curte, a lăsat acolo fulgi, fără să țină seama că aceștia vor fi purtați de vânt și aruncați pe la ferestrele oamenilor. Procesul a fost destul de frământat. E drept că din pledoaria acuzării - domnul Sparanghel își pledează singur procesele - vina portarului a reieșit cât se poate de evidentă, dar din depozitiile martorilor n-a reieșit nimic. Mai intii, unii au jurat că ei, de cind locuiesc in bloc, n-au văzut niciodată fulgi zburind in fața ferestrelor. Alții, ce e drept, au recunoscut că li s-a intimplat să vadă, dar nici unul n-a fost in stare să declare sub jurămint că fulgii observați provin de la cocoșul portarului sau de la alie zburătoare. Din lipsă de probe, portăreasa, a fost achitată, domnul Sparanghel a pierdut procesul, iar noi - martorii - am pierdut câteva ore, așteptind pe săliile instanței.

Cind am ajuns acasă, mă aștepta poștașul să-mi înmîneze o citație. Domnul Sparanghel îl dăduse in judecată pe administrator, pentru că refuză să pună la intrare un afiș cu următorul conținut: „Este interzis portaru-

lui a introduce in bloc animale și păsări cîntătoare. Orice abatere va fi sancționată cu evacuarea imediată și confiscarea corpului delict!”

In curind, ploaia de citații incepu să se transforme in adevărat potop. Procesele domnului Sparanghel au intrat in obișnuința locatarilor, ca orice alte obligațiuni de chirie. Insași portarul a redactat cam astfel textul de pe tabla de anunțuri a blocului: „Se aduce la cunoștință că luni este ultimul termen pentru plata chiriei, miercuri este termenul pentru plata intretinerii, joi termenul in recursul procesului cu „cucurigu!”, vineri procesul cu administratorul...” etc.

Dar într-o zi, paharul răbdării s-a umplut de tot. In ziua aceea, luindu-mi inima in dinți, am ciocănit la ușa apartamentului ocupat de domnul Sparanghel. L-am luat pe cale ocolită, cu binisorul. Am legat o conversație intii despre vreme, pe urmă despre „unde ați fost astă vară in concediu?”, pe urmă despre blocul nostru, despre vecini, despre portar și, in sfirșit, am cutezat a pune degetul pe rană:

- Nu putem obliga portarul să renunțe la o supă de pasăre.

- Firește că nu putem.

Era un punct cîștigat. Totul e să merg metodic și să le cîștig pe toate.

- Așa că portarul nu e vinovat cu nimic.

- Credeți?

- Sigur. Unde vrei să tale o pasăre, dacă nu in curte? Doar n-avem in bloc un spațiu rezervat pentru așa ceva.

- De fapt, așa este.

- Nu trebuia să-l dai in judecată pe portar.

- Știu eu? Poate că ai dreptate.

Am cîștigat toate atu-urile. I-am explicat cât timp și câți bani a pierdut cu procesele, iar el m-a înțeles. I-am strins mina fericit. Am salvat blocul de la o mare pacoste. Toți imi vor fi recunoscători.

... Peste câteva zile, mi-a venit o citație. Domnul Sparanghel a dat in judecată I.L.L.-ul pentru că nu amenajează in bloc un spațiu special pentru tăiat și jumult păsări.

Eram cu toții exasperați. Nu mai avem liniște in bloc. Am pus problema domnului Sparanghel la ședința locatarilor. Nu-l mai putem tolera. Ne stîngherește. Ne tulbură liniștea. Ne tocește nervii. Să plece domnul Sparanghel din bloc. Să plece, dar cum? Cum, pe ce cale să-l evacuăm, ca să scăpăm odată de procesoman?

Pentru asta, nu există decit o singură cale: să-l dăm in judecată!

VICTOR PIȚIGOI

Unii una, alții alta

Stilpii de pe strada Depășirii

Una zice I. D. E. B. (Intreprinderea de distribuție electrică București) răspunzind unei sezișării a „Urzicii” într-o problemă cu niște ... stilpi, - și alta zice sfatul popular al raionului Lenin, răspunzind sezișării „Urzicii” în aceeași problemă.

I. D. E. B. a instalat, acum un an, pe strada Depășirii, lumină electrică. Apoi, sfatul popular a pavat strada și a aliniat-o. Dar, în urma acestei alinieri, au rămas... nealiniți stilpii electrici de pe stradă: unii pe trotuar, alții pe partea carosabilă.

Neconvenindu-le situația, cetățenii de pe această stradă cer (...de un an) re-alinierea stilpilor. Dar sfatul popular refuză să facă lucrarea, pe motiv că nu cade în sarcina sa, deoarece stilpii electrici sint ai I.D.E.B.-ului. La rîndul său, I.D.E.B. răspunde că acceptă să mute el stilpii, dacă suportă cheltuielile... sfatul, fiindcă sfatul e cel ce a modificat alinierea. La care sfatul... răs-răspunde că refuză și suportarea cheltuielilor, deoarece tot I.D.E.B. e obligat să suporte și cheltuielile.

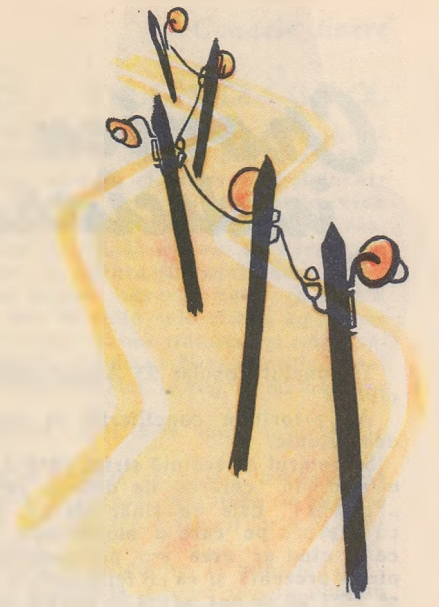
Și uite-așa se clorovătesc, de un an, cele două foruri, fără să se înțeleagă, în vreme ce stilpii tot nealiniți stau: unii pe trotuar, alții în mijlocul străzii.

Adică cetățenii de pe această stradă se aleg doar cu constatarea că, în privința acestor stilpi, nu află nici la sfat, nici la I.D.E.B. nici o înțelegere: cu oricine ar vorbi, parc-ar vorbi cu... stilpii.

pecte: înaintea de publicare, sezișarea corespondentului „Urzicii” a fost confirmată ca justă de către tovarășul secretar al sfatului popular raional, pe baza cărei confirmări a și fost publicată, - iar după apariție s-a primit un „răspuns” din partea secției învățămînt și cultură a aceluiași sfat raional, cum că... nu e adevărat.

Zice răspunsul: „cele relatate nu corespund realității”... „în afară de faptul că uneori se întâmplă ca emisiunile să nu se desfășoare normal”.

Răspunsul e concludent: Relatările „Urzicii” nu corespund realității, - în afară de faptul că uneori se întâmplă ca... funcționarea autocriticilor la secția de învățămînt și cultură din Vișeu să nu se desfășoare normal.

Hectarele instructorului

Una răspunde Sfatul popular al Capitalei și alta răspunde Sfatul popular al raionului „23 August”, la o sezișare a „Urzicii” într-o aceeași chestiune.

Ambele sfaturi au fost sezișate de tovarășul Demici Mihai, instructor al Sfatului raional „23 August” cu problemele organizatorice pe lângă sfaturile comunale Pantelimon și Dobrești-Fundeni, constituite - prin manifestările sale - un exemplu negativ pentru locuitorii acestor comune. El îl acoperă pe tatăl său, care face în comună comerț clandestin și care utilizează, la cultivarea citorva loturi de pământ, mîndă de lucru salariată. Ba chiar el însuși folosește - la cultivarea unor loturi în suprafață de peste trei hectare - oameni cu ziua.

La această sezișare, Sfatul popular al Capitalei, secția organizatorică, a răspuns că... nu e adevărat; că adică instructorul Demici nu cultivă decît un singur hectaraș de pământ, iar gospodăria comună cu tatăl său nu mai face de mult.

La aceeași sezișare, Sfatul popular al raionului „23 August” a răspuns că... e adevărat: instructorul Demici cultivă împreună cu... tatăl său (și cu un frate și un cumnat) loturi de pământ în suprafață totală de șapte hectare și trei sferturi, dintre care pe numele său... trei hectare și un sfert.

Drept care, Sfatul raional „23 August” a hotărît... scoaterea instructorului Demici din funcție, precum și sancționarea cu „mustare scrisă cu avertisment” a comitetelor executive din cele două comune, - „pentru faptul că au acceptat situația creată de instructorul Demici și au ascuns adevărul, fără a informa comitetul executiv raional”.

Acum să fim drepti: nu puteau ascunde adevărul... informînd și raionul.

Răspuns de la Vișeu

Una afirmă tovarășul secretar al Sfatului popular al raionului Vișeu (regiunea Baia Mare) și alta... neagă tovarășul șef al secției învățămînt și cultură de la același sfat raional.

În „Urzica” nr. 12 (183), la rubrica „Spectacole”, a fost criticat modul defectuos în care funcționează stațiile de radioficare din comunele Borșa și Leordina.

Această critică a avut două as-

Desen de caricaturistul ceh Vaclav Krijek

— Unchiule, am scris o satiră strașnică contra intervenționismului. Te rog intervine la șeful redacției să mi-o publice.

Cronica judiciară

Tribunalul Popular 23 August. Ședință de
civilă.

Au prioritate concilierile în acțiuni de
despărțenie.

Secretarul de ședință strigă părțile. Reclaman-
tului, în cererea de divorț, răspunde:
„Prezent!” Este un tânăr slăbuț, în mîini
cu o șapcă pe care o mototolește violent,
ca și cînd ar vrea s-o pedepsească. Soția
pîrîtită prezentă și ea: o fetișcană ce nu pare
să aibă 20 de ani, gătită ca pentru fotograf:
ondulație permanentă, manicură, ruj, rimel.
Priviri sfidătoare, gesturi arțăgoase.

Președinta întreabă pe soți: „Stăruți în di-
vorț?”

— „Cum să nu stăruți, tovarășe președinte?”,
răspunde reclamantul care, ridicînd șapca
boțită, dă drumul, pe nerăsuflăte, frazelor
învățate acasă:

„Pot eu să mai trăiesc cu o astfel de fe-
meie? Rea, cicălitoare, leneșă, infidelă... îmi
face zile fripte... mă spurcă cu tot felul de
insulte”...

Soția ridică ochii, umerii, brațele a ne-
dumerire.

Soțul continuă: „Păi, da! e un fel de frun-
tașă a familiei, tovarășă președintă, vorbește
în contul anului 1960!”

Explozie de ris în sală.

Președintele întreabă pe soție: — „Ce ai
de spus? Te opui la divorț?”

Pîrîta își privește soțul cu milă și începe
să vorbească:

— „Oi fi, n-oi fi eu fruntașă la vorbă, da'
el e codaș, tovarășă președintă, dacă nu în
altele, dar cel puțin în buna cuvîntă ce-mi
datorează. Ah, unde mi-a fost capul cînd
am primit să-l fiu nevastă?”

Președinta, împăciuitoare:

— „Pe umărul lui, tovarășă!”

Tribunalul N. Bălcescu. Ședință de penale.

Un inculpat, în stare de libertate. Vreo 30
de ani. Își mîngîie părul la ceafă, ridicînd
brațul în repetate rînduri, desigur spre a
scoate în evidență, la mina stîngă, un ceas
brățară *Doxa* de aur, cu secundar central.
A fost, pînă mai ieri, vînzător la un maga-
zin de încălțămînte.

Este învinuit că a primit mită 30 lei ca
să vîndă o perche de pantofi cu talpă de
crep. A fost surprins asupra faptului de un
controlor. În limbajul legal se spune *mită*.
În vorbirea curentă, substantivul corespun-
zător este multiplu: ciubuc, șperț, șpagă, o
țuică, bacșiș, suprapreț etc.

La interogatoriul luat de președinte, el
răspunde senin:

— „N-a fost mită, tovarășe președinte!”

— „Cum n-a fost mită? Ai fost prins cu
banii în mînă!”

— „Să vedeți: intră clientul și-mi spune:
fac prînsoare pe 30 de lei că n-ai pantofi
cu crep, numărul 39!” (confidențial, cu un
suris: știți, e un număr mic pentru picior
bărbătesc). Eu îi răspund: Ba am, tovarășe!”
Da' el de colo: „Fugi că mînți!” Ce era să
fac. Am avut ambiție să cîștig prînsorea, și
am găsit — ceasu' rău, bată! — să-l bată! — o pe-
reche 39 prizărită sub un raft! Am cîștigat
prînsorea cîștit și am luat banii. Unde e bu-
ba? Parcă ce, tovarășe președinte, dv. n-ați
făcut niciodată pariu în viață, la curse, la
pronosport?”

Sala se cutremură de ris. Președintele, cu
un zîmbet calm, blajin:

— Ba am făcut. Și mai fac încă unul și cu
dumneata: te prinzi cu mine că tei un an
închisoare?

Nouă explozie de ris în public. De astă
dată... judecătorul e cel care cîștigă pariul.

N. ST. CATON

— Vine... nu vine... vine... nu vine...

...a venit!

Desen de Pavel Ilies

Nu confundați!...

Desen de Fred Ghenădescu

URZICO DRAGA,

Am aflat procedeul prin care niște porci obișnuți și niște găini obișnuite pot deveni porci și găini... de viță.

Acest procedeu se practică la G.A.S. Bucium-Iași.

Iată cum. Gospodăria de mai sus are un vecin: pe domnul chiabur Costică Diaconu. Acest domn are vreo 20 de porci și numeroase găini. Atât el, cât și animalele sale au mare trecere. El are trecere pe lângă conducerea gospodăriei, iar porcii și găinile au... trecere în via gospodăriei.

În vie se află... viță, cu care se hrănesc găinile domnului Costică și se distrează porcii domnului sale. Porcii scormonesc la rădăcinile viței, iar găinile mănincă struguri. Astfel, o mare parte din viță se distruge.

Acesta este, dragă Urzico, la G.A.S. Bucium-Iași, procedeul prin care porcii obișnuți și găinile obișnuite devin porci și găini... de viță.

T. Gorincu

Iași, str. Dimitroff 56

DRAGĂ URZICO,

Mai rămâne să vedem și alte vehicule sportive: avion... subteran și bicicletă... pe apă, fiindcă bărci pe uscat și în aer văzurăm.

Le-am văzut, toată vara, la sediul C.C.F.S. din Bacău, calea Mărășești 24.

Toată vara, la acest sediu, au stat nefolosite patru ambarcații sportive, dintr-acelea care, când plutesc pe apă, se numesc ca laice și canoe: trei de o persoană și una de două persoane.

Citeșipatru ambarcațiile au stat în „antreul” numitului sediu: una pe... uscat (pe dușumea), iar trei... în aer: atirinate de tavan.

Astfel, toată vara, nici un tânăr sportiv din localitate n-a putut face sport nautic - pe apa Bistriței sau la strand - cu aceste ambarcații, care au costat bani grei și care... pentru sport pe apă au fost aduse aici.

Vino, dragă Urzico, să le vezi și tu. Ca să le găsești ușor, ține minte aceste indicații: o ambarcație e jos, pe dușumea, iar Comitetul C. F. S. din Bacău și trei ambarcații sint... în aer.

C. Mărgineanu
Bacău

URZICO,

Să știi că e justă denumirea de „ceramică” dată industriei care fabrică produse din lut ars. Recent, eu și încă doi tovarăși

am avut de-a face cu o fabrică numită „Ceramica”, și ne-am... ars și noi.

Fabrica „Ceramica” din comuna Mofleni (raionul Craiova) a furnizat fabricii noastre „Electroputere” din Craiova 5100 bucăți de țiglă de ciment. Această țiglă am ridicat-o din Mofleni chiar eu, împreună cu alți doi tovarăși de la „Electroputere”.

La prima vedere, țigla părea bună. Dar fiindcă se cam spargea ușor, am dat-o la analiză, iar concluzia Laboratorului M.C.I.M.C.-Trustul 6 Construcții Craiova a fost categorică: țigla nu e bună. Nu corespunde staturilor 514 și 515/52, ca rezistență și dimensiuni. Deci n-o putem utiliza...

Și acum întreb fabrica din Mofleni:

Intil: cine plătește aceste... oale sparte? - vreau să spun: aceste... țigle care se sparg ușor, plus transportul, încărcatul și descărcatul lor?

Al doilea: ce au de gând să facă tovarășii de la „Ceramica” din Mofleni spre a îmbunătăți calitatea țigle pe care o produc, ca să nu se mai spargă ușor?

Intreb, fiindcă am impresia, dragă Urzico, că tovarășii de la această fabrică nu-și prea... sparg capul cu asemenea probleme.

Gh. Mănescu

str. Ostrovski nr. 23
Craiova

URZICUȚO,

Propun să facem puțin... folclor.

Știu că, pe la tine prin București, umbla pe vremuri un proverb: să faci ce zice popa, nu ce face el.

La noi, în Sibiu, se cunoaște un alt proverb: să faci ce zice președintele, nu ce face ea.

Intr-adevăr: ca președintă a sindicatului comerț din orașul nostru, tovarășa Elisabeta Diaconescu zice bine: îi instruieste pe salariații din comerț și le recomandă întreprinderilor comerciale să respecte cu sfințenie... disciplina financiară.

Aceasta, când tovarășa președintă... zice. Când însă trece la fapte, se schimbă vorba. Atunci, tovarășa președintă cum-pără (... în septembrie 1955) de la magazinul I.C.S. „Universal” din Sibiu, niște mobilă „în rate” (o garnitură de bucătărie)

se însoară mihalcea

La început, s-a crezut că Mihalcea n-are să facă mulți purigi în instituție. Dar iată că au trecut mai bine de patru ani, și el nici gând să plece. L-am îndrăgit cu toții și nimeni nu-și închipe cum ar arăta colectivul fără el. Pricipit și harnic, vine totdeauna mai devreme și pleacă mai târziu. Drăguț cu toată lumea, primește să facă treabă în locul oricui, la cerere și, dacă e pe cerute, nimeni nu se dă în lături. În fiecare dimineață auzi:

- Tovarășe Mihalcea, fă-mi și mie lucrarea asta, că ni s-a adus mălai prin instituție. Mă duc să ridic cele citeva kg ce mi s-au repartizat că am și eu doi porci, să-mi trăiască, și mănincă, de m-au băgat în sperieți! Cât te invidiez! N-ai familie, n-ai porci, n-ai obligații, trăiască burlăcia! Hai, te rog, fă-mi lucrarea și lasă-mă să mă duc!

Toți îl invidiază pe Mihalcea! Mai ales când e lucru de noapte.

- Tovarășe Mihalcea, cred că n-ai să te superi, mă așteaptă nevasta, acasă! Cum să lipsească de acasă, noaptea, un om în-surat? Cine știe ce bănuieți îi mai pot trece femeii prin cap. Ai d-ta inima să strici casa omului?

Apoi, când se ivește o ședință de producție, la minister:

- Tovarășe Mihalcea, du-te dumeata. Citeve ore în plus nu contează la un element de ispravă, mai ales că d-ta n-ai pe nimeni. Ceilalți, înțelegi... sint grăbiți să ajungă cât mai repede acasă, să facă mai una mai alta; de, ca la casa omului!

La întocmirea planului de muncă:

- Te-am chemat, tovarășe Mihalcea, ca să-ți spun că după masă trebuie să întocmim planul de muncă pe trimestrul II, că și așa am întârziat. Du-te repede de mănincă și vino înapoi. Uite, ai aici tot ce-ți trebuie - propunerile, dările de seamă pe secții și vezi de ce-o mai fi nevoie. Eu n-o să pot sta că m-ai luat soția bilete la „Omul cu mirtoaga”. Singură nici nu vrea să audă să meargă. De altfel are și ea dreptate. Căsătorită și să meargă singură la spectacol? Ce-ar spune cunoscuții. Știi cum e gura lumii...

Mihalcea își inghite în sec întrebarea care-i stă pe buze: dar de ce nu mergeți duminică?

Toate au însă un sfârșit.

Intr-una din zile, în răstimpul a două inghițituri de apă, șeful întreabă, așa, parcă în treacăt:

- Să nu uit, tovarășe Mihalcea, dumeata vrei să mergi anul acesta undeva la odihnă?

- Păi, să vedeți, tovarășe, ăăă, dacă ar fi posibil, aș vrea să merg și eu, pe undeva, la cabana instituției, de pildă...

- Bine, bine... O să vedem atunci, la iarnă... Acu!, cât mai e vreme frumoasă, lasă-l pe Popescu să meargă în locul d-tale... Știi, el are soție și copil... Ar ocupa toți trei o cameră, ceea ce ar fi un prim avantaj. Alt avantaj ar fi că, pentru moment, d-ta ai rămâne în București și ai putea vedea de lucrările urgente. Dacă vrei aer curat, du-te duminica la șosea! Știi ce frumos e...

Într-o bună zi am primit o invitație. Ne chema la îngodnă. Nu n-ai venit să credem. Am asistat la fericitul eveniment cu mutre ca de înmormintare. În final, după felicitări, șeful, care luase și el parte la ceremonie, a mormăit cu un glas care nu prevestea nimic bun:

- Se-nsoară și asta! Și a adăugat: Mai e un loc liber în schemă! Nu știți pe undeva vreun burlac?

PESTRIȚU GH.

în valoare de 1250 de lei, pe care însă n-a achitat-o nici după doi ani, datorind încă și azi suma de 527 de lei.

Curat... disciplina financiară!

Și pentru că această nerespectare, de către tovarășa președintă, a contractului său nr.

1419/955, conturbă... disciplina financiară a numelui magazin, - se naște un alt... proverb: ori te poartă cum ție vorba, ori vorbește cum ție... ratele.

Loga Dumitru
Sibiu

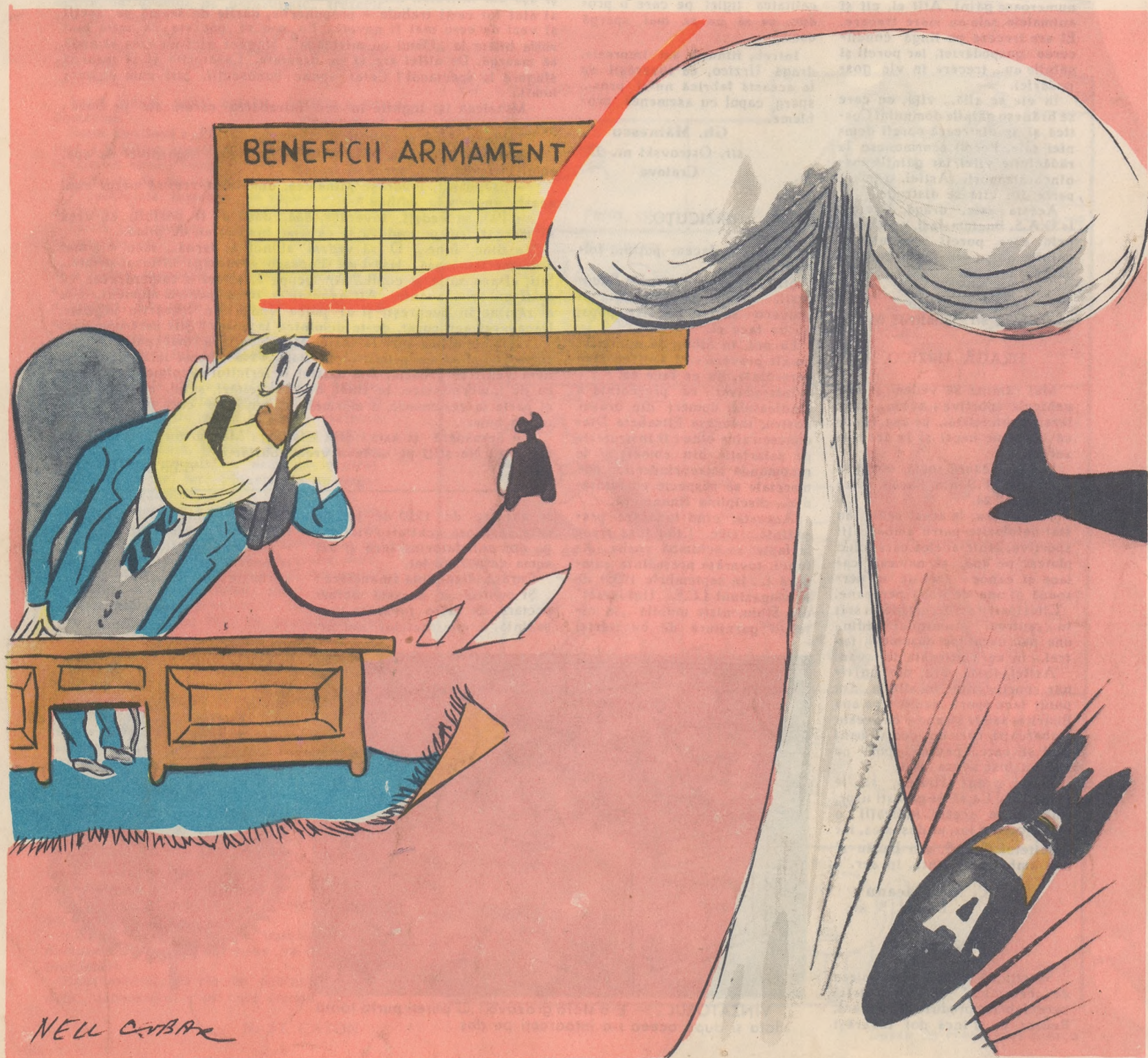

VÎNZĂTORUL: - E o stofă grozavă! O puteți purta toată viața și după aceea s-o întoarceți pe dos.

„URZICA”
REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția:
Calea Victoriei nr. 25
Telefoane:
Secretariat 5.38.56
Secția scrisori 3.86.12
Secretariat de redacție
4.28.15
Interurban 27

TRUSTUL DE ARMAMENT : — Dați-mi un foc, vă rog !...

NEIL COBAR

...mulțumesc !

Desen de Neil Cobar